

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΨΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηδέν διά του 'Αργυρού Μεταλλίου της 'Ακαδημίας 'Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: 'Ετησία δροχμαί 500 'Ετά-
μηνα δρχ. 275. Τρίμηνη δρχ. 150. Τό φύλλον δρ. 10
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (εραυδρονομικαί
ἐπιτογαί, τσέκ κτλ.) άνωόμενος: «Πρός τό περι-
οδικόν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, δδός Εδ-
ρηπίδου, 42 — 'Αθήνας».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΗΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τήν τήν Δεκεμβρίου, δλλ' α' συνδρα-
μαί άρχίζουν τήν τήν οιδούδησε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδός Εδρηπίδου αριθ. 42, παρά τό Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 49ος

'Αθήναι, 9, 16 καί 23 Μαΐου 1942

'Έτος 64ον. — 'Αριθ. 23-24-25

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

Κι' ήλθε ή τελευταία στιγμή του χωρισμού. Ο Φίλιππος σφίγγει τό χέρι της Δέας, προσπαθεί να χαμογελάσει, μα δέν τό κατορθώνει. Στενάζει μόνο. Δέν κλαίει όμως, δέν θέλει να κλάψη θα τό κάμνη όταν θα είναι μόνος ή προσπάθειά του είναι τώρα να μην αποθαρρύνη ελό-τελα τη μικρή του φίλη.

— Πρέπει ναγείω στο βαγόνι, Δέα, της είπε. 'Αλλά σε παρακαλώ να μείνης εδώ ως να ξεκινήση τό τραίνο: θέλω να σε βλέπω ως την τελευταία στιγμή. Προπάντων να μην κλαίς όσο θα λείπω, γιατί θα γυρίσω γρήγορα. Θα φέρω πίσω και τσάπρα ποτικακία.

Μίλουσε ζωηρά, σε τόνο που προ-σπαθούσε να τόν κάνει ένθαρρυντικό. 'Επειτα φίλησε την Κελίνα, φίλησε και τη Δέα, έδωσε και μια φιλική σθερκιά του Δίλυδελ, και πήδησε στο βαγόνι, όπου είχαν άνεσει πρωτύτερα ο κύριος κι' ή χ. 'Ενοσορτ.

Η Κελίνα έφερε τό μαντήλι στα μάτια της και άρχισε πάλι να κλαίη. Η Δέα σκέπασε τό πρόσωπό της με τά χεράκια της. Μα κι' αυτός ο Δίλυδελ έκλαιγε γοερά κι' έσκοόπιζε τά μάτια του στην ποδιά της μητέρας του. Αυτή την εικόνα είχε μπροστά του ο Φίλιππος καθώς ξεκινούσε τό τραίνο κι' έκείνος εφώναζε με φωνή άλλοι-ωμένη από τό κλάμμα:

— 'Αντίο, Δέα! αντίο, Κελίνα! γειά σου, Δίλυδελ! Καλή αντίαμωση! 'Όταν ή Δέα ξεσκέπασε τό πρό-σωπό της, δέν φαινόταν σχεδόν ή άμαξοστοιχία... Τή στιγμή εκείνη,

ο Φίλιππος έσκυφε από τη θυρίδα για να ρίξη ακόμα ένα βλέμμα στους φίλους του. Τά μαύρα μαλλιά του κυμάτιζαν στον άέρα και κινούσε ζωηρά τό χέρι του σε τελευταίο αποχαιρετισμό. Σε λίγος ή εικόνα του έγινε δυσδιάκριτη, κι' ο άφωσιωμένος σύντροφος των παιδικών της

«— Φίλιππε, αγαπητέ μου Φίλιππε, μην κλαίς έτσι...» (Σελ. 153, στ. β').

χρόνων εξαφανίσθηκε από τά θαλά μάτια της Δέας.

'Ανοιγόταν μπροστά του ο κόσμος, ο άπέραντος κόσμος...

ΙΖ'

'Η μικρή κληρονόμα
Δυό κυρίες κάθονται στο πλοίο σαλόνι ενός από τά ωραιότερα

μέγαρα της λεωφόρου Μάδισον της Νέας Υόρκης. 'Η μια είναι ή μητέρα του ζωγράφου 'Ενοσορτ ή άλλη μια φίλη της που πρό δλίγου είχε γυρίσει από ταξίδι στο έξωτερικό.

'Η μητέρα κυρία 'Ενοσορτ — ή ή λαίδη 'Ενοσορτ, καθώς την άποκαλούσαν συνήθως για να την ξεχωρίζουν από τη νόφη της, αλλά και γιατί έζησε πολλν καιρό στην Εδρώπη και πήρε μόνη της αυτόν τον τίτλο — ήταν ώραία γριά, ψηλή, επιβλητική κι' αυστηρή. Τά γαλανά της μάτ'ά είχαν μια ψυχρή έκφραση και γίνονταν σκληρά και διαπεραστικά σαν τρυβέλια, όταν άτένιζαν κανένα που ή γριά κυρία δέν τόν συμπαθούσε πολύ.

Είχε μείνει χήρα χωρίς, με μεγάλη περιουσία και τρία παιδιά. Ο Φίλιππος, ο πρωτότοκος της κι' ο αγαπημένος της, διακρίθηκε στον «άνθενοτικό» πόλεμο της 'Αμερικής, έγινε λοχαγός σε ήλικία είκοσιτεσσάρων ετών, αλλά δέν έγύρισε από τά πεδία της μάχης. Ο δευτερότοκος είναι ο ζωγράφος 'Εδουάρδος 'Ενοσορτ που τόν έγνωρίσαμε. Τό τρίτο παιδί είναι μια κόρη, ή Μαίρη Βάν Νόρκωμ, πλούσια χήρα σαν τη μητέρα της, με μια μονάκριβη θυγατέρα, που θα κληρονομούσε κάποτε τη μεγάλη περιουσία του πατέρα και των άλλων άκλήρων συγγενών.

Οι δυό γηραιές κυρίες, καθισμένες στο σαλόνι, συνομιλούσαν ζωηρά και με οικειότητα.

'Ηταν παιδικές φίλες πολύ αγαπημένες, κι' είχαν πολλά χρόνια άν ιδωθούν: γι' αυτό ή συνομιλία

τους ήταν ένα κράμα από παλιές αναμνήσεις, οικογενειακές ανακοινώσεις, μα και σχόλια πάνω στα γεγονότα της ημέρας.

— Όταν η Μαίρη πήγε να περάσει το χειμώνα στη Νίκαια, και σ' άφησε εδω τη μικρή κληρονομία; ρώτησε μια στιγμή η φίλη.

— Ναι, αποκρίθηκε η λαίδη Ένσφορτ (ας την τιλοφορούμε και μεις έτσι για να τη διακρίνουμε από τη νύφη της). Ήταν πολύ άρρωστη ή καιμένη μου η Μαίρη, ο γιατρός της επέβλεπε να πάει στη Νίκαια, κι έτσι αναγκάστηκε να χωρισθεί την αγαπημένη της κόρη. Δεν μπορούσαμε, βλέπεις, να εκθέσουμε τη Λουκία στους κινδύνους που θα είχε για αυτήν ένα μακρινό θαλάσσιο ταξίδι κι η αλλαγή του κλίματος. Νέξερρες όμως τί εθόνες έχω αναλάβει πού την εκπάτυνα κοντά μου. Είναι τόσο αδύνατο κοριτσάκι! Και φαντάσου να πάθη τίποτα όσο η μητέρα της θα λείπη...

— Άκουσα πώς αν τυχόν — ο μη γένοιτο — συνέβαινε να πεθάνη πριν γίνω είκοσιενός χρονών, ελπίζω να περιουσία του μακαρίτη του πατέρα της περιέρχεται σε φιλανθρωπικά ιδρύματα.

— Είναι αλήθεια. Κι' εγώ δεν ξέρω γιατί ο Βάν Νόρκωμ έκαμε μια τόσο αλλόκοτη διαθήκη.

— Ελπίζω τουλάχιστο να εξασφάλισε τη γυναίκα του, ε;

— Ω, ναι! Η κόρη μου θάχει άφθονα τα μέσα σ' όλη της τη ζωή.

— Όπωςδήποτε, δεν θα σας ήταν πολύ δυσάρεστο να βλέπατε σε ξένα χέρια τη μεγάλη αυτή περιουσία;

— Βεβαίως! Αφού μέλιστα ένα μέλος της οικογένειας...

— Εδω η λαίδη Ένσφορτ, αναστενάζοντας, σήκωσε τα δακρυσμένα της μάτια σε μια εικόνα, κρεμασμένη στον τοίχο αντίκρου της, που παράσταινε έναν ωραίο νέο με στολή αξιωματικού. Κι' εξακολούθησε:

— Όταν βεβαιώθηκε ο θάνατος του αγαπητού μου παιδιού, έμαίρασα την περιουσία του μεταξύ του αδελφού του και της αδελφής του. Ο άντρας της, ο Βάν Νόρκωμ, διαχειρίσθηκε τόσο καλά το μερίδιο της Μαίρης, ώστε σε λίγο το διπλασίασε.

— Κι' ο Έδουάρδος; ρώτησε η φίλη. Άκουσα πως ακολούθησε το καλλιτεχνικό στάδιο...

— Ναι, δυστυχώς. Ο καιμένος μου ο Έδουάρδος ποτέ του δεν εστάθηκε ικανός να κερδίσει χρήματα. Ένα μόνο ξέρει, να ζοδεύη. Από τη Λαύρα, αλήθεια, δεν έχω κανένα

παράπονο, αλλά... τί τά θέλεις... μεταξύ μας τώρα... κι' η νύφη μου δεν είναι για μεγάλα πράγματα. Της άρσσει να γυρίζη εδω κι' εκεί, ποτέ δεν κάθεται σ' ένα μέρος. Κι' έκαμε και τον Έδουάρδο — γι' αυτό άπερω — ν' αγαπή αυτή την αυτοκυριότητα ζωής.

— Ποιός ξέρει... ίσως ο θάνατος του παιδιού του να τους έπειραξε λιγάκι στο...

Και χωρίς να συμπληρώσει τη φράση της, η φίλη άγγιξε με το δάχτυλο το μέτωπό της.

— Στο μυαλό θέλεις να πής; είπε η λαίδη. Μά ναι, δεν είναι καθόλου άπίθανο... Ξέρεις τί έκαμαν τώρα τελευταία, χωρίς να με ρωτήσουν καθόλου;

— Τί; είμαι περίεργη ν' άκούσω.

— Άκουσε λοιπόν, αγαπητή μου: Υιοθέτησαν ένα παιδί, ένα έλεεινό παιδί, όρφανό αγνώστου γονέων, καθαυτό παιδί του δρόμου! Ένα σκίτσο του, πού μου έστειλε ο Έδουάρδος, το παρουσιάζει ξυπόλητο, φαντάσου, να πουλή λουλούδια. Του δρόμου, σου λέω!

— Μπά! Και πού το βρήκαν;

— Στη Νέα Όρλεάνη. Άχ, και νούργια πηγή μου ανοίγει αυτή η έξωφρενική υιοθεσία! Το παιδί δομάζεται Φίλιππος, σαν εκείνο πού έχασαν. Υποθέτω πως γι' αυτό θά το συμπάθησε στην αρχή η Λαύρα. Έπειτα κι' ο Έδουάρδος, το ίδιο και περισσότερα. Τώρα, ένθουσιασμένοι κι' οι δυο, ίσχυρίζονται πως

είναι η ζωντανή εικόνα του πεθαμένου παιδιού τους. Σημείωσε πως το παιδί τους έμοιαζε περισσότερο του Φιλίππου μου, του πρωτότοκου, πατέρα του πατέρα του. Μά όπως κι' αν είναι, φαντάσου αν ένα παιδί του δρόμου, από την τελευταία κοινωνική τάξη, μπορεί νάχη καμιά δημοτικότητα μ' ένα παιδί από τη δική μας! — Πραγματικώς, είναι αδύνατο.

— Και το χειρότερο άπ' όλα, τί νομίζεις; θάρθεϊν να περάσουν λίγους μήνες μαζί μου στη Νέα Όόρυκη! Κι' άλλοτε κατοίκησαν στο σπίτι μου, και το εφρόντιζαν μάλιστα — δεν έχω παράπονο — όταν εγώ έλειπα στο έξωτερικό. Μπορώ λοιπόν να μη τους δεχθώ και τώρα, αφού το σπίτι είναι μεγάλο και μάς χωρεί όλους;

— Και τότε έρχονται;

— Μου γράφουν — να, το γράμμα τους ακριβώς εδιάβαξα την ώρα πού ήρθες — πως αναχώρησαν από τη Νέα Όρλεάνη, και φτάνουν εδω άπόψε. Έννοείται με το παιδί. Τί να κάμω; Έχω, βλέπεις, και τη Λουκία. Πώς μπορώ να την άφίνω μ' ένα πρόστιχο και κακομαθημένο άγόρι; Αυτό της κόρης μου δεν θά της άρσσει καθόλου... Θέ μου, πως με στενοχωρούν όλ' αυτά! Άλλά... θά πάρω τη μέτρα μου. Και πρώτα πρώτα, θά προσπαθήσω να μην έρχονται σε μεγάλη συνάφεια τα δυο παιδιά. Έ, δεν θά είναι και τόσο δύσκολο...

(Άκολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΣΟΦΟΣ ΜΕΡΜΗΓΚΑΣ

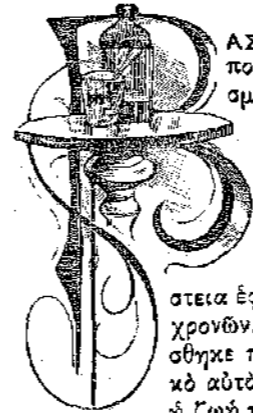
Έσοκέρτη' ένας μέρμηγκας, σοφός και προκομένος, πως είναι ο νοός ο ανθρώπινο; φτωχός και πλανεμένος. κι' είπε: — Μου φαίνεται καιρός πως είναι σε νέα τάξη να βάλω, για πρώτη φορά, το Λόγο με την Πράξη... Έμετρησα κι' εσύγκρινα σωστά, με κάθε τρόπο, όλα τα περιστατικά, σε χρόνο και σε τόπο. Είδα τα μεταφυσικά, τάποκρυφα του κόσμου και την αλήθεια τη δική ζύγισε ο στοχασμός μου. Ξέρω τί κάνει την ψυχή να σμίγει με την ύλη, κι' η γη πως στέκει στο άπειρο χωρίς νάχει αντίστυλι... Της φύσης τον μηχανισμό με ακρίβεια θά εξηγήσω, κι' εκεί πού οι άλλοι έτέλειωσαν εγώ θά πάω ν' άρχίσω. Είναι όμοιες κ' ισόδύναμες η θέληση κι' η γνώση, κι' η πίστη μπορεί άσπίλευτο βουνό να ξεσηκώσει... Μπορώ το Συμπαν εύκολα να τό ανασχηματίσω και τη μονάδα σε άπειρα θρύψαλα να χωρίσω, κι' έτσι σ' ένα μικρόκοσμο κρατώ καθρεφτισμένα βαθιά στο ύκουνείδητο κι' άπλαστα και πλασμένα. Ός και τα δυσκολότερα προβλήματα μοροδνε με αναλογία και σύνθετη μέθοδο να λυθόνε. Τάδωρητα μαντεύοντας, ο νοός μου ο παντογνώστης βρήκε πως άρχισε η ζωή και ποιός είναι ο σκοπός της. Για όσα πιστεύω σταθερά ποτέ γι' αυτά δεν σφάλω, κι' άπόλυτο συμπέρασμα τώρα μπορώ να βγάλω άπ' τη βαθιά μελέτη μου κι' άπ' τη μεγάλη πείρα: πως δεν υπάρχει θάνατος, πως δεν υπάρχει μοίρα... — Μά ξάφνου τον πατέρι βαριά κάποιος πού έχει διαβαίνει κι' ο μέρμηγκας πού άρνήθηκε το θάνατο... πεθαίνει!

(1941.)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΑ ΣΠΑΝΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΣΑΝΙΣ Θ Η Κ Ε πολύ ή δυστυχισμένη — για τη γυναίκα μου λέω, πού την έχασα αυτή την εβδομάδα ύστερ' από μια κακή άρρώστια έφτά δλόκληρων χρονών. Ναι, βασανίσθηκε πολύ στο χρονικό αυτό διάστημα, κι' η ζωή της είχε κατα-

τήσει αληθινό μαρτύριο. Χειρατέρευε, λανόταν, έσδυσε από μέρα σε μέρα. Δεν μπορούσε να περπατήσει — σερόταν — να μιλήσει — βαττάριζε — να φάη μόνη της, να κοιμηθή, να ήσυχάσει. Τον τελευταίο καιρό, είχε και φοβερούς πόνους πού την κρατούσαν διαρκώς άγρυπνη και την έκαναν να ξεφωνίζη. Γι' αυτό, όταν επιτέλους έκλεισε τα μάτια της για πάντα — τη νύχτα του Σαββάτου, 17 Μαΐου, προς την Κυριακή — ελοι ειπαν πως τα βίβανά της τελείωσαν, πως αναπαύθηκε, πως ήσύχασε, και πως αφού δεν υπήρχε καμιά έλπίδα να γίνη καλά, παρά όλο στο χειρότερο θά πήγαινε, καλύτερα πού ο Θεός την έκάλεσε κοντά Του... Άλλά ο λόγος αυτός, πού τον λένε πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις, έμένα δεν με παρηγορούσε. Και μου φαίνεται πως δεν παρηγορεί κανένα από τους δύστυχους έκείνους πού χάνουν εν' αγαπημένο τους πρόσωπο, και το πιδ βασανισμένο άκόμα. Τί τά θέλετε! ο θάνατος είναι πάντα θάνατος κι' η ζωή είναι πάντα ζωή — γλυκειά και μ' όλα της τα βίβανα. Ήθελα νάχη την Τίτα μου ζωντανή, κι' άς υπέφερε, κι' άς υπέφερε μαζί της κι' εγώ. Άλλά δεν τό θέλησε η Μοίρα. Νέα άκόμα, σ' όλη της την άκμή και τη δράση, μου άρρώσθησε βαριά κι' άγιάτρευτα. Αντί να με περιποιηθή εκείνη στα τελευταία μου — ήμουν δέκα χρόνια μεγαλύτερός της — την περιποιήθηκα εγώ κι' αντί να με θάψη εκείνη, όταν θά έρχόταν η ώρα μου, την έθαψα εγώ! Κι' αυτό άκόμα — τό άπίστο, η αντίνομία — μεγαλώνει τον άπαρηγόρητο πόνο μου. Μικρή παρηγόρια μου ήταν μόνο η άδολη συμπάθεια πού μου δείξατε και σ' αυτή την περίπτωση, σεις, τα παιδιά μας...

Για όποιον πεθαίνει, λένε συνήθως πως ήταν «σπάνιος άνθρωπος». Αυτό, για την Τίτα μου, δεν είναι λόγος κενός και τυπικός. Ήταν πραγματικώς μια σπάνια γυναίκα. Άγαθή, άκαχη, μυαλωμένη, έξυπνη, μορφωμένη, δραστήρια, άφοσιωμένη στους δικούς της με άταπάρνηση. Σε κάθε τους περίσταση, οι συγγενείς, κοντινοί και μακρινοί, στην Τίτα προσέτρεχαν. Αδτή έπρεπε να φροντίσει, να ένεργήσει, να βοηθήσει, και πολλές φορές να σώσει. Ήμουν παιδί σχεδόν όταν την άρραβωνιάστηκε — είκοσιπέντε μόνο χρονών — και μπορώ να πω πως ε,τι έγινα, τό χρωστώ και στην Τίτα. Αδτή με νοικοκύρεψε, αδτή μ' έβαλε σ' έναν καλό δρόμο, αδτή με συμβούλευε σε κάθε δυσκολία πού μου παρουσιαζόταν, αδτή εφρόντιζε για τό σπίτι, για τά παιδιά, για όλα, άφίνοντάς με ήσυχο κι' άπερίσπαστο να εργάζομαι. Ζήσαμε μαζί, άρραβωνιασμένοι και παντρεμένοι, άπάνω από σαράνταπέντε χρόνια, και δεν έμαλλώσαμε σ' αλήθεια ούτε μια φορά. Ή κι' αν μαλλώναμε κάποτε... στα φέμματα, τά φτιάναμε την ίδια στιγμή. Η άγάπη μας, η σύμπνοιά μας, η άρμονία μας, είχαν γίνει στον κύκλο μας παροικιώδη. Γιατί, προς τοίς άλλους, η Τίτα ήταν και διανοητική, πού μπορούσε να με καταλαβαίνη. «Τά έργα μας» έλεγε για τά έργα μου, σά να τά γράφαμε μαζί. Και μήπως φέμματα; μήπως η γυναίκα μου δεν μου ήταν κατ' ουσία μια πολύτιμη βοηθός, έμπνευστρια και συνεργάτρια;

Εν άνέκδοτό της, για να τη γνωρίσετε; Έξαιτίας μου, μαζί μου, είχε αγαπήσει πολύ και την ιστορική μου εκείνη γάτα, τη Χιονία. Άλλά «βαρέως έφερε» την άδυναμία της σ' ένα ζωο, πού την παρέσυρε, χωρίς να θέλη, και σε κάποιες γελοίες ύπερβολές (αφού κατάντησε και να την ξεγεννάει!). Μία μέρα ο μακαρίτης θεός μας Μιχάλης Παπαδόπουλος, ο γιατρός, θαυμάζοντας την έξυπνάδα της Χιονίας, μάς ειπε: «Καλέ, σείς την άνθρωποποιήσατε!». Κι' η Τίτα άμέσως: «Ναι, δυστυχώς, άνθρωποποιήσαμε τη γάτα και γατοποιήθη η α μ ε μεις!». Έτσι σοφά κι' έξυπνα μιλούσε πάντα, έτσι για τό κάθε τί είχε τον έτοιμο, τον επιγραμματικό της λόγο. Με την ίδια άνεση, με την ίδια εύκολία, μιλούσε και στους άνωτερους ανθρώπους, πού, σά γυναίκα μου, έδλεπε και συναναστρεφόταν. Παρουσιάσθηκε κάποτε και στην άείμνηστη βασίλισσα Όλγα και μίλησε μαζί της για...

τά έργα μας. Παραστάθηκε μαζί μου σ' επίσημες δεξιώσεις, παρακάθησε σ' επίσημα γεύματα, είδε στο σπίτι της και στο σπίτι τους ύπουργούς, πρέσβεις, άκαδημαϊκούς, διαπρεπείς λογίους, μεγάλους καλλιτέχνες. Κι' ήταν τόσο άπλη, και τόσο αθόρμητη κι' άνεπιτήδευτη μ' όλους αδτούς, όσο και με τον κατώτερο άνθρωπο. Γι' αδτό και την άγαπούσαν, την ελάτρευαν ελοι.

Όρφανή κόρη αγαπημένης του αδελφής, την έμεγάλωσε σχεδόν σαν παιδί του ο άείμνηστος Νικόλαος Παπαδόπουλος. Έτσι η Τίτα, πού γεννήθηκε τον ίδιο χρόνο με τη «Διάπλασι», πέρασε όλη της τη ζωή στο περιβάλλον της. Όσο ήταν μικρή, οι συνεργάτες κι' οι φίλοι τού περιοδικού την έλεγαν «το κοριτσάκι της Διάπλασεως». Αφού μεγάλωσε, βοηθούσε κι' αδτή στην εργασία τού γραφείου, με τη θεία της την κ. Μαρία Παπαδοπούλου, πού την είχε σά μητέρα της. Και μετά τό θάνατο τού ιδρυτή, αδτές οι δυο έκληρονόμησαν δικαία τον τίμιο τίλο. Δυστυχώς η άρρώστια, και κατόπι: ο πρόωρος θάνατος, δεν άφησαν την Τίτα να χαρή την ωραία κληρονομιά της. Άλλά ως την τελευταία της στιγμή, η «Διάπλασις» ήταν η μεγαλύτερή της φροντίδα κι' άγάπη. Όχι σαν κάτι όλικό, αλλά σαν ιδέα. Και πέθανε τουλάχιστο ήσυχη, πως η αγαπημένη της ιδέα θά ζούσε...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΧΩ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟΥ ΨΥΧΗ...

Ποίος άγέρος τό βαριά σάς γήτασε φερά, καλότυχα, κι' άνοιγεστε στα πέλαγα ένα-ένα. Άχ, νάτανε να γνάριζα, ίδια κι' εγώ χαρά, καράβια, στα ταξίδια σας να πέφτατε και μένα!

Έχω ναυτόπουλου ψυχή πού κύμα λαχταρά, τού γλάρου τ' άφροπέταγμα σε περιγιάλια έβνα, και της στερίας τά χώματα τά νοιώθω μολεμένα μου έχουνε κλέψει την καρδιά τά γαλανά νερά.

Πικροκυλά τό δάκρυ μου σαν νοτιομένη άρμύρα, καθώς με φτάνουν οι φωνές. «Αντώνη, Μάνθο, βίρα!» κι' άπόσταση να καρτερώ δε βρισκόμ πιά κουράγιο.

Καράβια, πάστε με μαζί, θαλασσινό φιλι να πάρη την άγλύκαντη τη στεφανή χολή, καθώς θ' άφήνω άγύριστα τό άχαρο μουράγιο...

ΜΑΡΙΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ.

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ...

Ήταν λίγες μέρες πριν από το Πάσχα... Ο Τασούλης μου έπαθε ένα φοβερό πονόδοντο κι' αναγκάστηκα να τον πίκω στόν δοντογιατρό, ή μάλλον στην δοντογιατρίνα, μιά συμπαθέστατη κοπέλλα.

Περιμέναμε μαζί μ' άλλες κυρίες, σ' ένα πλατό χιόν, γεμάτο εικόνες.

Ξεφύλλιζα μερικά περιοδικά και βαριόμουνα άκράνταστα. Ο Τασούλης τού ίδιου. Κοίταξε τις εικόνες των τοίχων, τις ζωγραφίες των περιοδικών, χαμουρήθηκε, τεντώθηκε, ψευτόκλαψε. — Καλέ μαμμά, μου πονάει πάλι το δόντι μου! — Ναι!.. Μά κείνο το βαπόρι εκεί ψηλά δεν το είδες, Τασούλη. — Που, μαμμά!.. Κι' έτρεξε να ιδή το βαπόρι. — Ωστε έτσι, το δόντι δεν πονάει μισκαρταζίκο...

Και ξαφνικά χτύπησε το χερούλι της πύρτας.

Ήταν ένα κοριτσάκι — μου φάνηκε ως 10 χρονών — και μιά γυναίκα μεσόκοπη. Το κοριτσάκι περπατούσε με κόπο, τ'ά τρία μαρμάρινα σκαλάκια τρόμαξε να τ' ανέβη. Η γυναίκα βραστούσε τη μικρή γερὰ από το μπράτσο. Την έσυρε σχεδόν και την κάθισε σε μιά πολυθρόνα. Ο Τασούλης, σάν τρομαγμένος, χώθηκε στην άγκαλιά μου. Μ' έσφιξε με τ'ά μπροστάκια του και προσπαθούσε να μου μιλήσει πολύ σιγά σιγά: — Τι έχει, μαμμά, τί έχει, α υ τ δ;

Λέει πάντα «αυτὸ» κάθε τί που δεν τ' άρέσει, άνθρωπο, ζώο ή πράμα. Κάθε τί άσχημο ή κακομοίρικο είναι «αυτὸ»... — Σούτ!..

Τὸ κοριτσάκι είχε καθήσει άκρη άκρη στην πολυθρόνα, έτσι που κινδύνευε από στιγμή σε στιγμή να πέσει μπρούμυτα στο πάτωμα — γιατί ταλαντευόταν κιόλας διαρκῶς.

— Κάτσε πιδ μέσα, Μαρία, είναι παλυθρόνα, την πληροφόρησε ή γυναίκα που τή συνόδευε. Τὸ κοριτσάκι σιγά-σιγά χώθηκε στο κάθισμά του.

— Α, μὰ τότε... Δεν ήταν άπ' τὰ πόδια που δπόφερε...

— Μὰ τί έχει, μαμμά!.. Ξεφώνισε τόσο δυνατά, ὁ Τασούλης, που νιναχτήκαμε ἄλλοι, σάν ξαφνιασμένοι, από την περίεργη χώνωση που μὰς είχε βυθίσει ή απότομη παρουσία αὐτῆς τῆς πραγματικῆς δυστυχίας.

— Έχω τυφλωθεί. Είναι τυφλή, εἶπε άργά-άργά, τονίζοντας μιά-μιά τις συλλαβές κι' άρχισε να τρίβει νευρικά τῶνα με τ' άλλο τὰ χέ-

ρια της. «Μπά; Μὰ που;... Πῶς;... Είναι καιρός;...» άρχισαν να τή ρωτῶνε ἄλλες μαζί οἱ κυρίες.

— Τί θὰ πῆ, μαμμά, «τυφλωθεί»;... Ξεφώνισε πάλι ὁ Τασούλης.

— Νά, δὲν βλέπει. Μὰ τώρα σῶπα... σῶπα. Τασούλη, σου λέω.

— Μ' άπου έχει μάτια, πῶς δὲν βλέπει; Γιατί δὲν βλέπεις, ε;...

Κι' έσκυψε να επιθεωρήσει τὰ μάτια τῆς αικρούλας, πὸ δὲν «έβλεπαν». Τότε τὰ εἶδα κι' ἐγώ. Ήταν δυὸ μάτια μεγάλα, γαλανά, μισοσκεπασμένα άπ' τὰ βλεφαρὰ σάν πρισμένα βλέφαρα... Και τώρα ξαφνιάστηκα, πῶς δὲν κατάλαβα άμέσως, πῶς αὐτὰ τὰ μάτια τ' άνοιχτὰ κι' άκίνητα, αὐτὰ τὰ μάτια τὰ χωρὶς φῶς, δὲν ήταν δυνατό να βλέπουν.

— Έκανα έγχειρήση στο κεφάλι, εἶχα ὄγκο... Καὶ μετά, όταν εἶχνα καλά, εἶχα πιά τυφλωθεί...

— Έλεγε τὰ λόγια της πολὺ ἡσυχα κι' άπλά, σάν να διηγόταν τὸ πιὸ συνειδημένο πράμμα.

— Κόρη σου είναι; ρώτησε μιά κυρία την γυναίκα που συνόδευε την άρρωστη.

— Μπά, ὄχι, καλέ, πῶς σὰς φάνηκε; διαμαρτυρήθηκε έντονα, σάν αὐτὸ νῆτανε μιά κατηγορία.

— Δεν ἔχω κανέναν... Δεν εἶμαι από δω... Κάθουμαι στο 'Ασυλο...

— Τῶν 'Ανιάτων;...

— Ναι... Εἶμαι από τὴ Φιλιπούπολη. Ἄλλὰ δὲν ἔχω πιά κανένα, μήτε εκεί.

— Καὶ πῶς βρέθηκες ἔδω; Ποιὸς σ' έφερε;...

— Ο θεὸς μου... Ἀγλαθή... (και δὸς του να τρίβει τὰ χέρια της). Δεν ἤτανε δὰ καὶ καθαυτὸ θεὸς μου, ἀλλὰ ἐπειδὴς κι' ἤμανε ὄρανό δίχως κανένα, με πήρε στο σπίτι του, ψυχοκόρη... Ἦσαν ἑπτὰ νομάτοι. Αὐτὸς, ή γυναίκα του και τὰ πέντε τους παιδιά. Καλοὶ ἄνθρωποι... Δεν ἔχω παράπονο. Δόξα τῷ Θεῷ. Μὲ φρόντισε. Ἐφτὰ χρόνους ἤμανε σπίτι τους...

— Μὰ πῶς χρονῶ εἶσαι;...

— Δεκατριῶν... Τάκλεισα τὸν περασμένο Δεκέμβρη...

Δεκατριῶν χρονῶν, και δὲν φαίνόταν περισσότερο από δέκα.

— Ξέρετε πῶς άρρώστησα; εἶχα ἔξη μῆνους πονοκεφάλους... Ὁχ, τὸ κεφάλι μου τρανταζόταν ὀλάκρο, μηχανές, μηχανές δουλεύαν μέσα μου, βθειά... Γκρρρ, γκρρρ... Θεέ μου... Καὶ νάταν μόνο τὸ κεφάλι; Τὰ μάτια, ή μήτη, τὰ δόντια, ἄλλα... Βασανίστηκα ἄχ... Μὲ λυπήθηκε ὁ θεὸς μου και μ' έφερε δὴ να μὰ δουν οἱ γιατροί... Εἶπαν ἔγ-

χειρήση. Είναι δυὸ χρόνια, ξέρετε, από τότες.

Γύριζε τὸ κεφάλι της πότε ἔδω πότε εκεί, όπου άκουγε καμμιά φωνή να τή ρωτῶ.

— Κάθησα τρεῖς μῆνους στο Νοσοκομεῖο... Μὰ λίγο λίγο τυφλώθηκα... ἔχασα τὸ φῶς μου... Τότες ὁ θεὸς μου μ' έβλεπε στο 'Ασυλο, τί να μ' έκανε; Μπορούσα πιά να δουλέψω; Τυφλή... Καὶ ἔφυγε... Μούγραφε μιά φορά. 'Από τότες, τίποτα πιά... Μὰ κι' ἐγὼ δὲν τοβγραφῶ ποτές, δὲν βρῆκα κανένα να με βοηθήσει και μρονχή μου δὲν μπορῶ. Δοκίμασα, μὰ δὲν μπορῶ...

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, παιδί μου, ὁ Θεὸς είναι μεγάλος, μπορεί να σοῦ ξανάρθει τὸ φῶς σου...

— Έτσι μου λένε... Μπορεῖ... Θεέ μου, πῶς μ'λοῦσε έτσι... ἄχρωμα, παθητικά, δίχως φῶς, ὅπως ἦταν τὰ μάτια της.

— Δόξα τῷ Θεῷ, υπάρχουν και χειρότερα. Μόνου που τώρα άρχίζει να μουδιάζει και τὸ ἀριστερὸ μου χέρι... γι' αὐτὸ τὸ τρίβω ἄλη ὥρα. Μὰ δὲν περῶζει... Δόξα τῷ Θεῷ... Ὑπάρχουν και χειρότερα.

— Τί χειρότερα, κακόμοιρο... μουρμούρισα τόσο σιγά που δὲν φαντάστηκα πῶς μποροῦσε να μ' άκούσει. Δεν θυμήθηκα κείνη τὴ στιγμή, πόσο ἀναπτυσμένη ἔχουν οἱ τυφλοὶ τὴν αἰσθησι τῆς άκοῆς.

— Πῶς, εἶναι και χειρότερα... Έχουμε στο 'Ασυλο ένα αγοράκι, εἶναι ἑπτὰ χρονῶν, καφάλυτο και τυφλό. Πάντα στο στρώμα, ἐγὼ τοῦ κάνω συντροφιά. Κάθουμαι δίπλα του και τὸ λέω ἱστορίες, δικές μου ἱστορίες που τίς βγάζω από τὰ δειρά μου... Βλέπω ἀλλέκοτα δειρά, ἐγὼ τὴ νύκτα. Καὶ ὕστερα τοῦ λέω πῶς εἶναι τὰ δέντρα, τὰ πουλιά, τὰ σπῖτια, οἱ ἄνθρωποι, ἄλλα... ὁ ὄρανός, ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι, τ' άστέρια. Ὑπάρχουν και χειρότερα. Αὐτὸ εἶναι τυφλὸ από γενετῆς, και τοῦ λέω πῶς εἶναι ὁ Κόσμος... Δεν τὸν ξέρει τὸν Κόσμο αὐτὸ.

Φαίνόταν σάν να καμάρινε που αὐτὴ «τὸν ἤξερε τὸν Κόσμο».

— Μαμμά... πῶμα να φύγουμε, φοβάμαι... εἶπε ὁ Τασούλης. Κουλουριασμένος ἄλη τὴν ὥρα άπάνω μου, παρακολούθουσε με γουρλωμένα μάτια τ' άρρωστο κορίτσι ὄση ὥρα μιλοῦσε.

— Πᾶμε, μαμμά... Κείνη τὴν ὥρα άνοιξε ή πόρτα τῆς γιατρίνας. — Έλα, Τασούλη, ή σσιρά σου. Μπήκαμε, κλείσαμε τὴν πόρτα. Ρώτησα γιὰ τὸ κορίτσι.

— Α! τὸ δυστυχισμένο, ἔρχεται

να τοῦ φιάχνω τὰ δόντια του... νομίζει πῶς εἶναι άπ' αὐτὰ, κι' εἶναι ὁ ὄγκος που ξαναγίνεται... Θα πάθει γενική παράλυση, και θα πεθάνη. Δὲν έχει ζωή... παρὰ λίγους μῆνες ἀκόμα, μὰ δὲν ξέρει τίποτα...

— Θεέ μου!.. Φεύγοντας εἶδα πῶς εἶχε ἔρθει κάποια ἄλλη κυρία και άκουσα τὸ κορίτσι να τῆς λέει πάλι: — Ξέρετε, τυφλώθηκα... Εἶναι δυὸ χρόνια τώρα... Μὰ δόξα τῷ Θεῷ, υπάρχουν και χειρότερα...

ΑΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ - ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΒΡΑΔΥΕΣ

Ο ἥλιος, που ἔγερνε πρὸς τὴ θάλασσα, πήγαινε να κρυφτεῖ πίσω από τὸ νησί. Ήταν ἕνας ἥλιος μεγάλος, κατακόκκινος, που μποροῦσε κανέναν να τὸν κοιτάξει χωρὶς να θαμπώνουν τὰ μάτια του. Ένας ἥλιος δνειροπαρμένος, που βασιλεύοντας ἄλλο και μεγάλωνε, βάφοντας με τ' ἀπαλότερα χρώματα τ' ἀντικρονὸ βουνὸ τοῦ Ἁγιονικόλα. Ψηλά, από τὸ βενετσιάνικο κάστρο, άρχιζαν να πέφτουν οἱ σκιές στην πόλη. Κι' ὁ ὁσο κατέβαινε ὁ ἥλιος, τόσο ἔαπλώνονταν οἱ σκιές, μεγάλωναν, προχωρούσαν, τις ἔβλεπε, που περπατούσαν, γιὰ να φτάσουν ὡς τὴν ἀντικρονὴ ἄκρη τῆς πόλης, τὴ Δεξαμενή. Η φῶση ὀλόκληρη βρισκόταν σε κάποια μυστικὴ τῆς ὥρα. Κι' ἐμεῖς, παιδιὰ, που άπ' τῆς φωνῆς, τὰ κυνηγητὰ και τὰ τρεχάματα χαλούσαμε τὸν κόσμο, σταματοῦσαμε τὸ παιχνίδι και σὰ να πέφταμε μαγεμένοι σε κάποια ἔκσταση. Κοιτούσαμε τὸν ἥλιο, που σκόρπιζε τὰ μύρια χρώματα τοῦ δειλινοῦ—ὄπου «δὲν ἔχουν ὄνομα κι' ἔχουν περίσσια κάλη» που λέει κι' ὁ ποιητῆς — και μὰς φαινόταν, πῶς ἔκαρφονόταν ἀκίνητος λίγες στιγμές κι' ἔπειτα ἔπεφε γοργὰ πίσω από τὸ νησί. Σε τέτοιες στιγμές, ανάμεσα σε μὰς και στη φύση, γινόταν κάποια μυστικὴ ἐπικοινωνία. Τὰ συγνεφάκια, που ἄλλο ἄλλαζαν χρώμα, σιγά-σιγά άρχιζαν να ταξιδεύουν ἀνάλαφρα στόν οὐρανό. Κι' όταν ὁ ἥλιος εἶχε πιά χαθεῖ, καθισμένοι στο γρασιδι, σωπαίναμε κι' άφήναμε να μὰς συνεπαίρνει τ' ὄνειρο... Ο ἥλιος, που ἔφυγε, μεγάλος, κατακόκκινος, και πῆγαινε να φωτίσει ἄλλες χῶρες, άγνωστες, μακρινές, άποχτούσε στην παιδικὴ μας φαντασία μιά ὑπερφυσικὴ προσωπικότητα γεμάτη μυστήριο. Καὶ στη μνήμη μας ἔρχόνταν κάποια σχολικά μας διαβάσματα, που μιλοῦσαν γιὰ νησιὰ Ροδινώνων,

γεμάτα ἔξωτικά πλάσματα: Μαϊμούδες, που παίζανε πάνω στα δέντρα πηδώντας από τὸ ένα στο ἄλλο κλαρί. Καρῦδια μεγάλα σάν κεφάλια μικρῶν παιδιῶν. Μιά σπηλιά — κατοικία ἑνὸς ναυαγοῦ. Καὶ ἕναν ἥλιο, παράξενα ἀλλοιωτικὸν ἥλιο, μεγάλο, λαμπρὸ κι' δνειροπαρμένον... Καὶ λέγαμε τότε με τὸ νοῦ μας, πῶς φεύγοντας από μὰς, ὁ ἥλιος μὰς παίρνει κάποιο μυστικὸ μαζί του: τὸ μυστικὸ τῶν μακρινῶν, τῶν άγνωστων χωρῶν, τῶν χαμένων στη μέση τῶν ὕκεανῶν, που τόσες φορές σκυμμένοι πάνω στο βιβλίο, κάτω από τὴ φοβέρα τῆς δασκαλικῆς βέργας, εἶχαμε ταξιδέψει σ' αὐτῆς με τὴ φαντασία μας, ἐνῶ στα τζάμια τοῦ σχολείου χοροπηδοῦσε ή βροχὴ θαμπώνοντας σιγά-σιγά τὴν αἴθουσα και γεμίζοντάς μας με μιά νοσταλγικὴ μελαγχολία... Κι' ὅπως ἤμαστε κουρασμένοι, ἔαπλώνουμε στο γρασιδι. Σιγά-σιγά άρχίζαμε κάποιο τραγῶδες νοσταλγικὸ, που ἄλλο και δυνάμωνε, κι' όταν πιά άπ' τὴ δύναμη τῆς φωνῆς μας ἐφοῦσκωναν οἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ μας, χωρὶς να τὸ καταλάθουμε, εἶχε διαλυθεῖ ἄλη ή μαγεῖα τοῦ δνειροπολήματος και τότε κάποιο σκηνόταν και φώναζε: — Πᾶμε ν' ἀνάψουμε τις φωτιές! — Ολοὶ πεταγόμεστε ἔπάνω κι' άρχίζαμε να τρέχουμε γιὰ τὸ στενὸ σοκάκι τῆς γειτονίας μας. Μὰ δὲν πηγαίναμε ποτὲ κατ' εὔθειαν σ' αὐτὸ. Κόβαμε μεγάλες βόλτες, τρέχοντα με ὄρη και χτυπώντας τὰ πόδια μας σάν τ' ἄλλοι. Χλιμντρούσαμε, σάν τ' ἄλλοι τοῦ κύρ-Κώστα τοῦ γείτονα, που ἐκείνη τὴ στιγμή, τελειώνοντας τὴ δουλειά τους, ἔτρεχαν κι' αὐτὰ ἐλεύθερα και πήγαιναν στη βρῦση να δροσιστοῦν. Σηκώναμε περῆφανα τὰ κεφάλια μας, ἔπειτα τὰ σκούβαμε, στρέφαμε δεξιά κι' ἀριστερὰ τὸ λαιμὸ μας ἀπότομα, ἔπως και τ' ἄλλοι, και φωνάζαμε — Ντέε... Κεῖνες τις στιγμές δὲν ἤμαστε πιά τὰ δνειροπόλα παιδιὰ ἤμαστε τὰ ὄρητικὰ ἄλλοι, που ἔτρεχαν ἐλεύθερα, μὰ σύγκαιρα ἤμαστε και οἱ μεγάλοι, οἱ δυνατοί, που μποροῦσαν να διατάζουν τ' ἄλλοι... — Ντέε... φωνάζαμε και μὰς φαινόταν πῶς τρανεύαμε άμέσως και μποροῦσαμε να δαμάζουμε κι' ἐμεῖς τὰ μεγάλα κι' ὄμορφα ἔκείνα ἄλλοι, που τόσο τὸ ταυμάζαμε. Κι' ἄφου τρέχαμε, ὅπου να ἰδρωσοῦμε, τραδοῦσαμε ἄλλοι γιὰ ν' ἀνάψουμε τις φωτιές.

Ψηλές οἱ φωτιές χοροπηδοῦσαν ἀνεβοκατεβάζοντας τις φλόγες τους

στο παιχνίδισμα τοῦ βραδινοῦ ἀγέρας. Η λάμψη τους κόκκινη φωτίζε τὰ πρόσωπά μας, κι' ἐμεῖς τριγύρω χοροπηδώντας, νοιώθαμε κάτι που ἐμοιαζε με τὰ αἰσθήματα τῶν προτογένων ἀνθρώπων, όταν μαζεῦονταν γύρω άπ' τὴ φωτιά: Κοιτάζοντας τις κόκκινες φλόγες της, μὰς φαινόταν, στιγμές-στιγμές, πῶς ἦταν κάτι ζωντανὸ, που ἀνάπνεε μες στόν βραδυνοῦ ἀγέρα, που μεγάλωνε, ὀψωνόταν, χαμήλωνε, που ἤθελε να ἔαπλωθεῖ πάνω σ' ἄλη τὴ γῆ. Κι' ἐμεῖς — τάχα — τὸ περιορίζαμε, σάν κάποιο αἰχμαλωτισμένο πεισματάρικο άγρίμι και δὲν τὸ άφήναμε να φύγει. Καὶ μέσα μας νοιώθαμε κάτι σὰ νίκη, κάτι σάν ἐπιβολὴ τοῦ ἑαυτοῦ μας πάνω σε κάτι πολὺ δυνατό: ἱκανοποιούσαμε, λές, τὸν ἐγωισμό τοῦ παιδιοῦ, που νοιώθοντας τυραννικά τὴν ἄδυναμία του, θέλει να ἐπιβάλλεται σ' ἄλλους, γιὰ να μοιάζει στη δύναμη με τοὺς μεγάλους, κι' άρχίζει τὴν πάλη του από τὰ μερμηγγικα και τὴν τελειώνει κυνηγώντας με τις πετρίδες τ' ἄλλοι. Ἄλλες στιγμές πάλι μὰς κυρίευε κάτι σὰ γοητεία: Τὰ πρόσωπά μας άπ' τὴ λάμψη τῆς φωτιᾶς μὰς φαινόταν ἀλλαγμένα — δὲν ἦταν ὅπως τὴν ἡμέρα. Η φωτιά τοὺς ἔδινε με τὸ φῶς της ἄλλο χρώμα. Σὰ να μὰς ἔκανε ἀλλοιωτικὸς με τὴ μυστικὴ τῆς δύναμη. Ὅλα τ' ἄλλαζε ή φωτιά. Μεσ στο σκοτάδι, κι' ή γειτονιά μας ἄλλαζε ὄψη. Τὰ δέντρα τοῦ γειτονικοῦ κήπου, που τὰ κλαριά τους κρεμόταν ἔξω άπ' τὸν τοίχο, θαρροῦσε πῶς ἔσκυβαν περιέργα, να ἰδοῦν τί γίνεται. Καὶ κάποιες κότες, κουρνιασμένες στο γειτονικὸ φράχτη, άφήναν κάθε τόσο κάτι μικρὲς φωνές, λές κι' ἀποροῦσαν πῶς ξημέρωσε γρήγορα.

Όταν ἔδουσαν οἱ φωτιές, πηγαίναμε νάκοῦσομε τὴ συζήτηση τῶν μεγάλων. Πάρα πέρα από μὰς, κάθε βράδυ, στο πεζούλι τοῦ Μπαρμπαγιώργη, μαζεῦονταν οἱ μεγάλοι τῆς γειτονίας. Ο Μπαρμπαγιώργης ἦταν πάντα τὸ κύριο πρόσωπο τῆς συτροφίας. Ἐξέρος, πολὺ γέρος, ἀσπρισμένος, φοροῦσε κάτι φουστανέλλες μ' ἀμέτρητες δίπλες. Ἐμεῖς τὰ παιδιὰ δὲν τὸν πολυσομπαθοῦσαμε, γιὰ τὴ δὲν ἦταν μονάχα γκρινιάρης κι' ἰδιότροπος, ἀλλὰ γιὰ τὴν καὶ γιὰ τὸ παραμικρὸ σήκωνε τὴ μαγκούρα — που ἐμοιαζε περισσότερο μ' ἄγκλιτσα — και μὰς χτυποῦσε μ' ἄλη τὴ δύναμή του, ὅπου πρόφτανε.

(Ἄκολουθεῖ) ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΣΚΗΡΑΣ

ΜΟΥΜΟΥΣ, Ο ΓΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΝΤΕΣΣΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό Μ. BEDOLLIÈRE

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Σβούρα! είπε αδυστηρά η κόμησσα, η κατηγορία σου είναι πολύ βαρεία! έχεις μάρτυρες, έχεις αποδείξεις!

— Όχι, κυρία, αλλοίμονο, δεν έχω ούτε αποδείξεις ούτε μάρτυρες. Μά σάς βάζω όρκο πως...

— Σώπα! τον έκρινε η κοντέσσα. Φθάνει που είναι κλέφτης; μη γίνεσαι και συκοφάντης. Απάλλαξέ με, σε παρακαλώ, από την παρουσία σου.

Ο δόλιος ο Νικολάκης δοκίμασε να διαμαρτυρηθεί, μα μ' ένα νόημα της κοντέσσας ο κύρ Μαθιός τον άρπαξε απ' το χέρι, τον έβγαλε έξω από την κάμαρα χωρίς πολλές διαδικασίες, και τον πέταξε τόσο βίαια να πάει από τη σκάλα, ώστε ο δυστυχισμένος ο μικρός ούτε τ' άρχα του δεν τόλμησε να ζητήσει να πάει.

Όσοι οι έγκληματικές πράξεις του οικονομίου δεν μπορούσαν να μείνουν για πολλόν καιρό ατιμώρητες, την ίδια μέρα, η κυρά Γαβριέλλα, σιγουρίζοντας την καμαρούλα που ήταν κοντά στο σκαλοάκι, ανακάλυψε με άπορία της ένα πλήθος ψήφους ποντικούς μικρούς και μεγάλους. Δεν μπορούσε να βάλει με το νου της τί προκάλεσε έλο αυτό το θανατικό, όταν σε μία γωνιά βρήκε το πιάτο εκείνο με τον κιμά, που τόσο επίμονα είχε άρνηθεί ο Μουμούς να φάει, και που το είχε ξεχάσει εκεί από εκείνη την ημέρα. Δυό ποντίκια βρίσκονταν νεκρά μέσα στο ίδιο το πιάτο. Τόσο δυνατό και κεραυνοδόλο ήταν το δηλητήριο!

Η ανακάλυψη αυτή σήκωσε μονομιάς τον πέπλο που σκέπαζε όλες τις ψευτιές του κύρ Μαθιού. Η κυρά Γαβριέλλα, μαντεύοντας τώρα πια πως οι κατηγορίες του Σβούρα ήταν βάσιμες, έτρεξε να ειδοποιήσει την κοντέσσα. Αυτή της σύστησε να μην πηί τίποτε σε κανένα και κάλεσε τον κύρ Μαθιό να παρουσιασθή μπροστά της.

— Έχετε άκομη από εκείνο το ποντικοφάρμακο; τον ρώτησε.

— Μάλιστα, κυρία, μου φαίνεται πως μου βρίσκεται λιγάκι άκομη.

— Ανακαλύψαμε άρκετο άπ' αυτό στην καμαρούλα που είναι δίπλα στο σκαλόκι. Έσεις το βάλανε;

— Όχι, ποτέ, κυρία. Δεν μου πέρασε η σκέψη πως μπορεί να βρι-

σκούνται ποντίκια σ' αυτό το μέρος του σπιτιού.

— Πολύ καλά. Δεν σάς χρειάζομαι τίποτε άλλο.

Την ίδια μέρα η κοντέσσα έγραψε σ' ένα διάσημο χημικό στέλλοντάς του και λίγο άπό τον κιμά. Έκείνος έκανε άμέσως χημική ανάλυση κι' εδήλωσε πως είχε μέσα ποντικοφάρμακο σε τρομακτική δόση.

Ο κύρ-Μαθιός πέταξε τον Σβούρα από τη σκάλα.

Οι έγκληματικές προθέσεις του κύρ Μαθιού ήταν πια ολοφάνερες, μα δεν άρρησαν να παρουσιασθούν και ένα πλήθος άλλα επιβαρυντικά. Η περιπέτεια του κύρ Κερακλούρη και του συντρόφου του είχε γίνει γνωστή στους βρακάρηδες του Σηκούανα. Ο Σβούρας την άκουσε τυχαία άπό έναν άπ' αυτούς και κατά-

Ο κυρ-Μαθιός φαγώθηκε άπό τους Καννιβάλους της Πολυνησίας.

φερε ν' ανακαλύψη κάποιον που είχε ιδεί με τα μάτια του τον κύρ Μαθιό, την ώρα που πετούσε τον Μουμού στο ποτάμι άπό τη γέφυρα της Νότρ-Ντάμ.

Ο οικονομός ένοιωσε να τον βαραίνουν τόσο πολύ αυτές οι κατηγορίες, που δεν περίμενε να τον φωνάξει η κοντέσσα για να του ζητήσει ν' άπολογηθή. Για ν' άποφύγη τη δίκαη εκδίκησή της, έφυγε κρυφά

και μπαρκάρησε σ' ένα έμπορικό καράβι που θάρευγε για την Ώκεανία.

Πολύ άργότερα μαθεύθηκε πως το καράβι αυτό ναυάγησε σε κάποιο ξερονησί της Πολυνησίας, και πως ο κύρ Μαθιός φαγώθηκε άπό τους Καννιβάλους. Η ιστορία μάλιστα έκράτησε και τα τελευταία λόγια που πρόφερε ξεψυχώντας, και που δεν ήταν παρά μία λέξη μοναχά: «Μουμού!»

Τί ήταν άραγε εκείνο που έφερε αυτό το όνομα στα χείλη του ένόχου; Ήταν οι τύψεις ή ήταν το τελευταίο ξεσπάσμα του άσβυστου μίσους του; Όσο γι' αυτό η ιστορία δεν μπόρεσε να μάς πληροφορήσει.

Η ύγεια της κοντέσσας είχε άπό καιρό κλονισθεί άπό τα βαρεία πλήγματα που της είχαν προξενήσει οι άλληπάλληλες άπώλειες των άγαπημένων της ζωών. Η άγάπη και η τρυφεράδα του Μουμού θά μπορούσαν ίσως να την κρατήσουν στη ζωή, μα η άξιοσέβαστη αρχόντισσα είχε πια φθάσει σε μία ηλικία όπου οι λύπες δεν παρηγοριούνται εύκολα, κι' έτσι ένα πρωί η κυρά Γαβριέλλα, μπαίνοντας στο δωμάτιο της κοντέσσας για να την ξυπνήσει, την βρήκε νεκρή στο κρεβάτι της. Η δόση της ήταν τόσο ήρμη και γαλήνια, που θά έλεγε κανείς πως κοιμόταν. Όταν πέθανε ήταν έβδομηνταέννεα χρόνων.

Στη διαθήκη της που βρέθηκε στα χέρια του συμβολαιογράφου της, άφηνε στην κυρά Γαβριέλλα και στον Μουμού ένα εισόδημα άπό δυό χιλιάδες λίβρες το χρόνο, με την έντολή, έποιος άπό τους δυό πιθανή πρώτος, να μένη κληρονόμος σε έλο το εισόδημα ο άλλος.

Μετά το θάνατο της κοντέσσας, η κυρά Γαβριέλλα έγκαταστάθηκε κοντά στην άδελφή της, την βοήθησε ν' αναρρήσει και να μορφώσει έλο της τα παιδιά, και για κατοικία της διάλεξε ένα ώρατο έξοχικό σπιτάκι, κοντά στην άκροποταμιά, ανάμεσα στα πυκνόφυλλα δέντρα.

Ο Σβούρας, που άπό την πρώτη ώρα της φυγής του κύρ Μαθιού, τον είχαν ξαναπάρει άμέσως στην ύπηρεσία της κοντέσσας, έδειξε τόσο λαμπρή διαγωγή, ώστε του συγχωρήθηκε το σφάλμα του. Είχε πραγματική ιδιοφυία στη μαγειρική και θά γινόταν διάσημος μάγειρας, αλλά προτίμησε το στρατιωτικό στάδιο και σε ηλικία δεκαέξι έτων μπήκε έθελοντής σ' ένα σύνταγμα πεζικού. Έλαβε μέρος στην έκστρατεία της Μαγιόρκας υπό τας διαταγές του στρατάρχη Ρισελιέ και όνομάστηκε

ΕΦΤΑ Μ' ΕΝΑ ΧΤΥΠΗΜΑ!

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

5.

— Καλά, του είπαν, σε πιστεύουμε. Πήγαινε τώρα στο παλάτι να ζητήσεις τη βασιλοπούλα. Ο βασιλιάς θά στείλη βέβαια ανθρώπους του στο λόγγο της Νερούμανας κι' άμα του πούν πως οι δράκοι είναι πραγματικώς σκοτωμένοι, θά σου τη δώσει θέλοντας και μη. Γίνεται μεγαλύτερο άντραγάθημα άπ' το δικό σου!

— Και κατά ποῦ πέφτει το παλάτι; ρώτησε ο Βαρνάβας.

Του έδειξαν και πήγε, βέβαιος πως θάκανε την τύχη του. Γιατί ποῖς άλλος θά μπορούσε να κανηθη πως σκότωσε δράκους;

Ήταν ένα ώρατο δειλινό. Πλησιάζοντας στο βασιλικό παλάτι, είδε πρώτα τον κήπο του και στάθηκε μπροστά στα κάγκελα, να θαυμάσει ένα έξοχο θέαμα που του παρουσιάστηκε: Στον κήπο αυτόν, που τον έστόλιζαν μύρια λουλούδια κάθε λογής, ήταν κι' ένα μαρμαρένιο συντριβάνι που πετούσε ψηλά άφθονο νερό. Αντικρῶ στο συντριβάνι, καθόταν συλλογισμένη μία νέα δμμορφη σά νεράιδα. Άπό το ντύσιμό της κι' άπό το ύψος της, ο Βαρνάβας κατάλαβε άμέσως πως αυτή θάταν η βασιλοπούλα. Και συλλογίστηκε: «Τί εύτυχισμένος που θά είμαι να πάρω γυναίκα τέτοιο πλάσμα! Ποῖς θά μου τῶλεγε, όταν σκότωνε τις έφτά μύγες και ξεκινούσα άπό το φτωχό μου έργαστήρι για να γυρίσω τον κόσμο! Μα να που με την πονηρία κατάφερα να περάσω γι' άντρωμένους, έγω ο κοντός κι' αδύναμος ραφιτάκος...»

Καθώς συλλογιζόταν αυτά, κοιτάζοντας την δμμορφη βασιλοπούλα, τον έπλησίασε ένας άνθρωπος του παλατιού, ένας αυλικός με στολή, κι' αλότομα κάπως του είπε:

— Έ, τί γυρεύεις εδώ έδώ; Τραβήξου λίγο παρακάτω. Δεν επιτρέπεται να βλέπης στο βασιλικό κήπο άπό τόσο κοντά.

Χωρίς να παντήση, ο Βαρνάβας ξεκούμπωσε το σακκάκι του. Κι' άμέσως ο άνθρωπος του παλατιού άλλαξε ύφος.

— Μπά! έκαμε. Έσούσαι ο Βαρνάβας, ο άντρωμένους, που μ' ένα χτύπημα σκοτώνεις έφτά; Μίλησαν στο παλάτι και για σένα. Είπαν μάλιστα πως σ' έστειλαν στο λόγγο της Νερούμανας να σκοτώσης τους δυό φοβερούς δράκους που λημεριάζουν εκεί. Έ, πήγες; τους σκότωσες;

— Νάταν κι' άλλοι! άποκρίθηκε ο Βαρνάβας. Άπό κει έχουμαι. Και θέλω να παρουσιασθώ στο βασιλιά, να του ζητήσω την κόρη του.

— Άκούς εκεί! να παρουσιασθῆς, άντρωμένους μου. Έγω θά σε βοηθήσω.

— Σ' ευχαριστώ πολύ. Μα δε μου λές, η βασιλοπούλα είναι αυτή η δμμορφη νέα που βλέπω;

— Αυτή η ίδια.

— Και γιατί κάθεται έτσι συλλογισμένη;

— Γιατί βρίσκεται σε δύσκολη θέση. Ο πατέρας της, καθώς ξέρεις, θέλει να τη δώσει στον άντρωμένο που έκαμε ή θά κάνει το μεγαλύτερο άντραγάθημα. Αυτή όμως θέλει να πάρη ένα νέο βασιλόπουλο, τον πρίγκηπα Άρίωνα, που είναι και ξάδερφός της.

— Κακό αυτό! Μου φαίνεται πως πρόβει νακούση, σαν καλό καρίτσι, τον πατέρα της και να πάρη όποιον της δώσει.

— Κι' έγω αυτό λέω. Άς είναι, πάω τώρα να σε αναγγείλω στο βασιλιά. Περιμένε με έδω. Δεν θάργησω.

Ο αυλικός μπήκε στο παλάτι. Κι' ο Βαρνάβας, ξεθαρραμένος άπό τα λόγια του, έπλησίασε περισσότερο τα κάγκελα του κήπου— τώρα επιτρέπεται— και προσπάθησε να τραβήξη την προσοχή της βασιλοπούλας.

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

μάλιστα και δεκανέας για την άντραγαθία του, ύστερα άπό την κατάληψη του Πόρ-Μαόν, στις 29 Ιουνίου 1756. Όταν άποστρατεύθηκε, ήρθε κι' έζησε κοντά στην κυρά Γαβριέλλα που τη θεωρούσε σαν δεύτερη μητέρα του.

Όσο για το γάτο μας, αυτός τώρα δεν είχε ούτε ένα έχθρό. Άπειραντίας, όσοι έκαναν την γνωριμία του, ένθουσιάζονταν με τις χάρες του και άποκοτούσαν γι' αυτόν την μεγαλύτερη συμπάθεια κι' εκτίμηση. Οι περιπέτειές του τον είχαν κάνει διάσημο. Οι πιδ σπουδαίοι άνδρες της εποχής ήρθαν και του έκαναν βίζιτα, άκομη και ο ίδιος ο βασιλιάς Λουδοβίκος ΙΔ', καθώς περνούσε κάποτε άπ' εκεί, πηγαίνοντας σ' ένα άπό τους πύργους του, σταμάτησε τ' άμάξι του για λίγη ώρα και κατέβηκε για να γνωρίση τον περιλάλητο Μουμού.

Μία μεγάλη καλατιανή κυρία άπό τη βασιλική συνοδεία ενδιαφέρθηκε τόσο πολύ για το Μουμού, ώστε προθυμοποιήθηκε να του διαλέξη αυτή η ίδια την σύντροφο της ζωής του. Πραγματικά, ύστερα άπό λίγον καιρό του έστειλε μία γλυκιά και χαριτωμένη γατούλα, που ο Μουμούς τη δέχθηκε με μεγάλες χάρες. Κι' όταν σε λίγον καιρό ο Μουμούς έγινε μπαμπάς, η εύτυχία του έφθασε στο κατακόρυφο, το ίδιο όμως και η εύτυχία της κυρά Γαβριέλλας.

Θέλετε τώρα να μάθετε τί άπόγινε ο γάτος μου; Φυσικά πέθανε, αλλά ύστερα άπό μία πολύχρονη κι' εύτυχημένη ζωή. Τα μέτρια του, προτού να κλείσουν, αναπαύθηκαν ευχαριστημένα στο πλήθος των παιδιών και των έγγονιών του, που μαζεμμένα γύρω του έκλαιγαν σιγανά. Το θνητό του όμως σκήνωμα δεν είχε την τύχη όλων άλλων γάτων. Η κυρά Γαβριέλλα του έχτισε ένα όπεροχο μαυσωλετο άπό λευκό μάρμαρο, και σύμφωνα με τη συνήθεια που επικρατεί για όλα τα διάσημα πρόσωπα, έβαλε κι' έχάραξαν επάνω μία έπιγραφή γραμμένη σε λατινική γλώσσα, που τη σύνταξε ένας σοφός καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ
Τέλος του «Μουμούς, του Γάτου της Κοντέσσας».

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΙΣΣΟΣ

Σε μιά παλιάς αιάλης μαντρότοιχο Κισσός βγαλμένος Όλο άνεβαίνει καμαρώνοντας, Και φωνηταμένους...

Κι' όλο κοιτάζει πάνω άχόρταγα Προς τα ούρανια, Κι' όλο κινάει το κεφάλι του Με περηφάνεια.

Κι' όσο φωνηταίνει και πενύεται Και καμαρώνει, Τόσο σκεπάζει το μαντρότοιχο Κι' όλο ψηλώνει.

Μιά νύχτα που ό βορριάς έλύσσαγε Κι' είχε χαλάει, Το σάπιο της αιάλης μαντρότοιχο Τόνε σωριάζει.

Κάτω από μιάς αιάλης μαντρότοιχο Κισσός θαμμένος, Κλαίει τη δόξα που τάφος του έγινε, Λημονημένος.

Φιλονκτήτης [B]

ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ

Σήμερα, Πατερούλη μου, είναι ή γιορτή σου. Τι σκοτεινή ήμερα! Ακόμα κι' ό ούρανος δεν έχει διάθεση να φορέση το γαλάζιο του πέπλο κι' άπ' τ' ηρωϊ κλαίει κι' αυτός. Τι γινόταν όλα χρόνια σά σήμερα! Κι' ό ήλιος άκόμα έβγαίνει από λαμπρός και γελοῦς μαζί μ' όλη τη φύση, που ήρωταζε κι' αυτή μαζί με σένα. Στο άνθοστόλιστο σπίτι μας δεν έπαναν τα γέλια και τα τραγούδια. Έπαυσε μιά παιδική, μιά λαμπρή όψη. Μ' άπ' όλα πολύ έλαμπε το γλυκό πρόσωπό σου, που ήσουνά τόσο εύθυμο μέσο στην οικογένειά σου, ανάμεσα στα παιδιά σου. Στο πρόσωπο αυτό, που τό φάνιζε κάθε στιγμή τό χαμόγελο της άπεραντης καλωσύνης σου, της στοργής τό φως έλαμπε πάντα μεσ' τα μεγάλα σου μάτια. Ήσουνά για μιάς τό άγράφταίο στήριγμα, ό φύλακας άγγελος, ήσουνά ή πηγή που μιάς έδινε την εύτυχία.

Κι' όμως! Έφυγες για πάντα, πήγες μακριά, σ' έξωτικές χώρες, σ' εύθυχομένους τόπους, για ν' άνθίζη κι' έκει τό άλησμόνητο χαμόγελό σου, κόβοντας μαζί και τα φτερά της εύτυχίας μας. Κι' άφησες πίσω σου ένα κενό άπέραντο, που όσο ζω θα τό αισθάνομαι πάντα στην καρδιά μου. Και σήμερα, που κάθε τι μου θυμίζει Έσένα, είναι πιο βαθύ, πιο μεγάλο, και με κάνει να νοιώθω πιο πολύ πόσο άπαράτητη μού ήταν ή παρουσία σου και τό ψευδισμό άδύοκοστα, ενώ τό δάκρυά μου κάνει τό μάγουλο: «γιατί, Πατερούλη μου, νά φύγης;»

Έλληνικό Όνειρο [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό κύριος: Όποτε τώρα ή μητέρα σου στην Έπαρχία ζει μόνη; Ό Τότες (παρεξηγώντας): Και που νά τό βρη τό άλεύρι για νά ζυμώνει; (Παλιόν, αλλά... επίκαιρον) Μόνα - Αϊζα

Τό Σκυριανόπουλο, άκούγοντας πώς σε μιά μάχη ένα παιδί ξεδίψαζε τους στρατιώτες, φωνάζει: - Αυτό λοιπόν είναι τό παιδίον της μάχης που λένε; Μόνα - Αϊζα

Ό μικρός Μίρης σιόν Γιωργάκη: - Περίφημα αυτά τό καινούργια γραμματόσημα. Δεν μου άρέσει τό χρώμα τους, αλλά ή κόλλα τους είναι ή καλύτερη ποίη δοκιμάσει!!! Πληγωμένος Άετός

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

(βλ. «Διάπλαση» τοῦ 1941, φύλ. 17.)

- 1) Στην σελ. 129, στήλη α', στίχ. 32, (Δαυίδ Κρωφόρδ), λείπει ή λέξις οικειότητα. 2) Στην σελ. 129, στήλη β', στίχ. 5, (Δαυίδ Κρωφόρδ), λείπει ή λέξις πολύτιμος. 3) Στην σελ. 130, στήλη α', στίχ. 59, (Δαυίδ Κρωφόρδ), λείπει ή λέξις έσέψαμε. 4) Στην σελ. 131, στήλη α', στίχ. 16, (Άθηνάϊκή Έπιστολή), λείπει ή λέξις εσιτέλους. 5) Στην σελ. 131, στήλη β', στίχ. 3, (Κι' άλλος κουτομόγιας), λείπει ή λέξις κλαίει. 6) Στην σελ. 132, στήλη α', στίχ. 20, (Καταλάς και Άσας), λείπει ή λέξις κολήσου. 7) Στην σελ. 132, στήλη β', στίχ. 23, (Οι κηδεμόνες της Ντουντους), λείπει ή λέξις άφοβα. 8) Στην σελ. 133, στήλη α', στίχ. 4, (Οι κηδεμόνες της Ντουντους), λείπει ή λέξις μικροσκοπικά. 9) Στην σελ. 133, στήλη α', στίχ. 58, (Οι κηδεμόνες της Ντουντους), λείπει ή λέξις άστέρια. 10) Στην σελ. 135, στήλη β', στίχ. 14, (Άλληλογραφία), λείπει ή λέξις συχρότερα. Δύσκολος, πολύ δύσκολος αυτός ό Διαγωνισμός, δυσκολότερος από πολλούς προηγούμενους γιατί ενώ σ' άλλους έδιναν με άλλοσ τό βραβεία, τώρα δεν είχα σέ ποιους νά τό δώσω! Από την Μικρή Τάξη κανείς δεν βρήκε και τίς 10 λευκές λέξεις (ή Τσούπερα βρήκε 8, και οι άλλοι που βραβεύονται 7 και 6) και από τη Μεγάλη μόνο ό Αλέν

Άριστέιν, αλλά κι' αυτός όχι με τό πρώτο. Πάντως ή συμμετοχή ήταν έξαιρετικά μεγάλη κι' αυτό σημαίνει πόσο ό Διαγωνισμός κίνησε τό ενδιαφέρον των παιδιών παρ' όλας του τίς δυσκολίες.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (Από 15 έτών και άνω καθός και όσοι δέν έσημείωσαν ήλικίαν).

Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αίλν Άριστέιν [20Ε]. Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νηρέυς [18Ε], Άρπηγς [18Ε]. Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σκυριανόπουλο [16Ε], Γκάλλικ [16Ε], Σπογγαλιένς τοῦ Αίγαίου [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ από [14Ε] εις έκαστον: Πρόμαχος της Έλευθερίας, Παροδίτης, Άσπρος Γλάρος, Σίφουνας, Έθνικόν Ίδεώδες, Αφοδίτη. Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε] εις έκαστον: Ριχάρδος, Ρεπόρτερ, Άόρατος, Δοξασμένο Άκρωτήρι, Λουδοβίκος, Άλκης Μύρας, Στραβοέυλο, Στοιχειωμένο Δάσος, Αίγαιοσλαγίτης, Πειραιωτόπουλο, Γοργόνα, Ένθερμος Πατριώτης, Μορφεύς, Τσάρος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [8Ε] εις έκαστον: Μικρή Πιανίστα, Μίχτα Φλώρη, Θεσπυσιόνος, Φοινιέ, Άθηνάϊκος, Δοξέ Όμπλικαντώ, Μόνα Αϊζα, Νιόβη, Κόκκινη Γατούλα, Νέσχος, Μέλλον Ναύαρχος, Μαρία Περγέση, Σείριος, Ξανθός Ίπλότης, Γελαστός Άντιπολοσχος, Όκερατέ, Άήτητος Ίπτιεύς, Πληγωμένος Άετός, Άγιος, Ξανθός Πεζοναύτης, Τρελλαντώνης.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, από [10Ε] εις έκαστον: Φώς, Έγώ, Άητός της Ήπειρου, Άνθισμένη Άμυδαλιά, Στυλιανή Μάντα, Εδέρητη Μάντα, Άεροπόρος, Α. Κωστής, Πύρρος, Έθνικός Παλμός, Στιγιάσπουλος, Μαγειμένο Δοξάρι, Ζιζάνιο, Άληθινός Θρύλος, Ολιμμένος Ίπλότης, Σκαπανάκι, Λευκή Καμέλια, Διαβατάρινα Πουλί, Χερσόμνη, Κορμανταλάς, Σταυροφόρος τοῦ 41, Πατρινο Διαιβολάκι, Μιμόζα, Άπόστολος Θεοδώρου.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (Από 14 έτών και κάτω) ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τσούπερα [18Ε], Αϊγλή [17Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δυκόπουλο [16Ε], Ροδόδαφνη [16Ε], Νίλων [16Ε]. Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [4Ε] εις έκαστον: Γαλανόλευκο Αδάβαρο, Σπίθα, Χρυσός Ήλιος, Ίβανός, Κορφατοπούλα, Μενεξεδένια. Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε], εις έκαστον: Εΰθυμος, Κοκκινοκουφίτας, Τζαμπατζής, Όμηρος, Ούρανοκαίβατος, Ήρωσ της Γραβιάς.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε], εις έκαστον: Άνω-Κάτω, Φουντοσάρουχο, Ροδόλος, Μαιρη Καραγεωργίου, Νίκος Καραγεωργίου, Όνειρεμένη Πατρίδα, Εΰθυμος Πιεργότας, Παλαβούταϊκος, Βοστανιάνος, Βασίλισσα των Ρόδων, Άτιέ Ίραμ, Άτρόμητη Κολυμβήτρια.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, από [8Ε] εις έκαστον: Μάρθα Σταμουλάκη, Εΰθυμος Πρόσκοπος, Πειρασμός, Δοξασμένο Ύδρα, Κοροκοράτος, Μπουμπουκάκι, Όνειροπόλος, Συριακωτόπουλο, Γλυκειά Ήπειρωτοπούλα, Μπόν-Μπόν, Γυρολόγος, Μάρκος Μπίτσος, Ηλέκτρα, Γαλανομάτα, Βόγνερ, Έλευθερία, Έλληνοπούλα, Πατριωτίσσια.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 42 όδός Εϋριπίδου την 21 Μαΐου 1942

ΤΙΤΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Και για τρίτη φορά στο διάστημα ενός μόλις χρόνου, ό θάνατος χτύπησε τό σπίτι μας. Κι' αυτή τη φορά, ό κοληρός μάς πήρε μιάν άγαπημένη διακρή που δέν είχε καν συμπληρώσει την περίοδο της άνθρώπινης ζωής, που δέν είχε φτάσει στο βαθύ γήρας σάν τις άλλες δυό άγαπητές που θρηνήσαμε πρωτότερα: Η Τίτα (Χρηστίνα) Γρ. Ξενοπούλου μόλις είχε πάρσει τό έξήντα. Άν και τόν περιμίναμε — την είχαμε ξεγραμμένη από τότε που τη βρήκα ή άγίατηρή άρρώστια, έφτά χρόνια τώρα — ή πρόωρος θάνατός της μάς έθλιψε βαθιά. Τι γυναικά ήταν σάς λέει σήμερα στη διακρήστικη Έπιστολή του ό άπαρηγόρητος σύζυγός της. Άν έχω νά προσέσω τίποτα στην πιστότατη αυτή είκόνα... Η κηδεία της έγινε τη δεύτερα τό πρωτ, 18 Μαΐου. Τη διαβάσαμε στην εκκλησιά της ένορίας μας, τόν άγιο Δημήτριο, κι' από κει την πήγαμε στην τελευταία της κατοικία, στο Α Νεκροταφείο. Και τώρα ή Τίτα μας κοιμάται τόν αιώνα, τόν άξέπλητο, θημμένη εκεί στόν ιδιόκτητο κάφο των Ξενοπούλων. Άς είναι έλαφρό τό χόμα που τη σκεπάζει!..

Ό διευθυντής μας με παρακάλεσε νά εκφράσω έδώ τις θερμότερες εύχαριστίες του στά καλά διαπαισούλα που τό έστειλαν τόσο παρήγορα συλλυπητήρια γράμματα. Ός σήμερα που γράφω, είναι τό έξης: Μαρτάδα Ύψη, Έθνικόν Ίδεώδες, Λογοτέχνης, Ιδομενός, Νιόβη, Δρυό, Ροδόδα, Πειραιωτόπουλο, Σίλλογος, Έλληνική Φωνή (πρόεδρος Διανοσόμενος), Καρυδιάς, Σίλλογος, Χαρωνή (πρόεδρος Χρυσόπτερος Άετός, γραμματέας Λευκός Περίκηψ).

ΚΑΙ στό φυλλάδιο τοῦτο, καθός βλέπατε, έβαλα τρεις αριθμούς (23, 24, 25) και τρεις ήμερομηνίες (9, 16 και 23 Μαΐου). Και τότο γιατί νά θυπόδια δέν μού έπέτρεφαν νά ένημερωθώ με τό δωδεκάσολίδα, όπως έλογοφάρια. Και τό κυριώτερο ήταν που ένα δωδεκάσολίδο, για νά γίνη στό υπογραφέο, χρειαζόταν, έχι μιά έδωδαίδα αλλά δέκα και δώδεκα ήμέρες. Άηλαδή ματαιοπονία. Γι' αυτό, από τό έρχόμενο, τελευταίο τοῦ Μαΐου, ξαναρχίζω τό δκτασολίδα. Ό τοπογράφος όμως υποσχέθηκε μού νά κινή από ένα κάθε πέντε ήμέρες, κι' έτσι ή ένημέρωση είναι πιά σίγουρα. Όσο για τίς σελίδες που λείπουν (σας έχω δώσει με τό σημερινό 176, ένω έπρεπε νά ήταν 200, άρα λείπουν 24) λογαριάζω νά βγάλω άργότερα, όταν πιά θα είμαι τελείως ένημερωμένη, τρία δεκαεσολίδα φυλλάδια. Πάντως, θα κάμω όποτε νά μη χάσετε τίποτα.

Τό έρχόμενο φυλλάδιο, 26ο, θα είναι τό τελευταίο τοῦ Μαΐου. Τελειώνει δηλαδή ή Α' μου έξαμηνία και στις 6 Ιουνίου αρχίζει ή Β'. Η έτησία συνδρομή μου έγινε δραχμές χίλις (1000). Τόσοσ πληρώνουν όσοι έγγράφονται τώρα. Όσο για σάς, πρέπει, όσοι δέν έστειλατε ακόμα τό συμπλήρωμά σας (300 ή 250 δρ.) νά τό στείλατε τό γρηγορότερο. Γιατί έν άφήσετε νά προχρήση ή Β' έξαμηνία,

θα υποχρεώθητε νά κάμπετε και σεις την έτησία συνδρομή σας 1000 δραχμές, και τό συμπλήρωμά σας θα είναι: 700 ή 750. Ένώ έν στείλατε τώρα γρήγορα ένα συμπλήρωμα από 300 ή 250, ώστε νά γίνη ή συνδρομή σας 500, δέν θα σάς ζητήσω τίποτ' άλλο ως τό τέλος τοῦ χρόνου. Γιατί, τώρα, ή συνδρομή διπλασιάθηκε, τό καταλαβαίνετε: διπλασιάσθηκαν τό ταχυδρομικά — 5 δραχμές τό φυλλάδιο, έθλω δηλαδή 260 δρ. τό χρόνο για κάθε συνδρομητή! — διπλασιάθηκε ή τιμή τοῦ χαρτιού, τών εικότων — 750 δρ. στοιχίζει τώρα ή μικρότερη! — οι μισθοί κτλ. Όλα τώρα διπλά, άρα κι' ή συνδρομή. Έννοείται πως και τών Τόμων θα γίνη σέ λίγο νέο τιμολόγιο.

Σήμερα τελειώνει ό πρώτος γύρος των Πνευματικών Άσκήσεων. Από κάθε δηλαδή Συλλογή που έχω λάβει για τόν Διαγωνισμό, έθρημοσεύθηκε από μιά τουλάχιστο όκηση. Τώρα έρχεται ή δεύτερος γύρος, που θι βραδιά, λογαριάζω, τρεις μήνες. Μι' άλλους λόγους, ως τό τέλος τοῦ χρόνου, μόνο από 3-4 Άσκήσεις θα θρημοσεύθουν τό κατόνός, κι' από 5-6 τών πολύ καλών συνθετών. Αίγες δέν είναι; Γι' αυτό σκεπάζομαι νά παρατείνω τη διάρκεια τοῦ Διαγωνισμού ως τό τέλος της Α' τριμήνιας τοῦ 1943. Και τότο γιατί έλαβα πέρα πολλές Συλλογές — πόσα, μπορείτε τώρα νά τις μετρήσετε — κι' είναι κρίμα νά πάνω χαμένες τόσες όρατες Άσκήσεις που έχουν οι καλύτεροι.

Γι' όργο Κ. Μωραΐτη, συχαίρω και σένα και τόσους συντρόφους σου για την όραία ιδέα που είχατε νά ένωθίτε σέ μιά ομάδα και νά συζητήτε για την Τέχνη που τόσο την αγαπάτε. Η χώρα σας — ό νομός σας — έχει βγάλει τόσους μεγαλυτέρους νοέλλητες λογοτέχνες, αρχινώντας από τόν Παλαμά, κι' είναι πολύ φρονικό νάχτε και σεις τη φιλία. Όσο για ήμκοινωνία με τό Διαπαισούλα — με έλα, ως είναι πολλά — ό καλύτερος τρόπος είναι νά γίνη ή ομάδα σας συνδρομητρια και νά μπη στην κίνηση, προκίντων στις Μικρές Άγγελιες.

Σέ συχαίρω, Σίφουνα — ή χαρά τό γράμμα σου ύστερ' από τόσον καιρό! — για τόσους λαμπρούς αριθμούς στις τμηματικές τοῦ Πανεπιστημίου. Δέν είναι ή έλλειψη χώρου που με κάνει νά καθυστερῶ τόποτελευταία τών Άόσεων, αλλά ή έλλειψη χρόνου. Στο γραφέο μου έχουν τώρα τόσες δουλειές, που σπάνια εικάρονη νά έξελέγχομαι και λόσεις. Ότόσο ένας Διαγωνισμός θρημοσεύθηκε στό προηγούμενο. Για κανένα άπ' τα κομμάτια που με ρωτάς δέν θυμόμαι τώρα. Θα ρωτήσω τη 2. Ταρσοδή μήπως τά έχει. Άλλά για καλό και για κακό, δέν στέλνεις κανένα άλλο;

Θεομή Πατριωτίσσια, πήγες σέ μιά δημοσία συνεδρίαση της Άκαδημίας Άθηνών, άκουσες τόν πρόεδρο κ. Έξαρχόπουλο που μίλητος για τόσους αποθονόντας άκαδημαϊκούς Σωτηριάδη και Καμπούρογλου, έπειτα και τόν κ. Ξενοπούλο που άνακοίνωσε μιά μελέτη τοῦ κ. Βέη για τόν Κάλβο. Κι' εύχαριστήθηκε πολύ. Αυτό μού δίνει άφαιρη νά σασήσω σ' όλα τό μεγάλα Διαπαισούλα νά πηγαίνουν στις θηλιότες συνεδριάσεις της Άκαδημίας μας. Θα ύφελούντι σημαντικά. Η εισοδος είναι έλευθερη κι' ή ήμερα κι' ή ώρα, καθός κι' οι άνακοινώσεις που θα γίνουν, άναγγέλλονται πάντα από τις έφημερίδες. — Στις λογοπακτικές άπορίες δέν είναι άνάγκη νά τηρηται κι' ή όρθογρα-

φία. Μπορείς δηλαδή νά πής: «γιατί Ναόπλιον (πλοτον) κι' όχι Ναυκαράδι;»

Λογοτέχνη, από έχεις Παλαμά και Πολέμη, σού σασταίνω Δροσίνη, Μαρτιώτισσα, Παπανανίου, Μαλακία — προς τό παρόν. Άν θέλεις και παλιούς, πάρε Σολωμό, Βαλαωρίτη, Μαρκορά. Νέος Διαγωνισμός Άόσεων προκηρύχθηκε στό φυλλάδιο 18-19, ώστε μπορείς νάρχισης τώρα νά στέλνεις. Στο έξης τά βραβεία θα πονεύονται μ' άλλο τρόπο: τά βραβεύονται όποιος έχει τις περισσότερες λύσεις, κι' ίσοτιμοι θα βγαίνουν όσοι θάχουν διαφορά μιά-δυό Άόσεων από τόν βραβευμένο. Όποτε δέν χρειάζεται νάχη κανένας ύρισμένο ποσοστό ή νά πάρη βραβείο δέ κλήρου ή νά βγη ίσοτιμος.

Σκυριανόπουλο, πολύ σιωπές οι σκέψεις σου για τίς μεταφράσεις, νομίζω όμως πως ή πρώτη φράση τοῦ γαλλικού κειμένου τοῦ Παντάβλου επισ premiers Souvenirs me representent la ville ν' αποδοθή πιστά χωρίς γαλλισμό, γιατί κι' έλληνικά μπορεί κανείς έξαιρέτα νά πη «οι πρώτες μου άναμνήσεις μού παρουσιάζουν την πόλη» κτλ. Στην κση τοῦ Συλλογών λαβαίνω βέβαια πολύ όπ' όφι μου τις έμμετρες Άσκήσεις, αλλά αυτό δέν θα πη πως και από τέλλα εθνη δταν είναι πολύ όρατες στό έβος τους, δέν τις θεωρώ ισοδύναμες. Άπόδειξις: Σέ κάθε Διαγωνισμό Άσκήσεων βραβεύονται δώδεκα. Οι πέντε άπ' ατόους είναι και καλοί στιχογράφοι; Ζήτημα. Η τά πρώτα βραβεία τά παίρνουν μόνον καλοί στιχογράφοι άλλα σου; Κι' αυτό ζήτημα. — Στ' γράμματα δέν έχω τόπο ν' απαντήσω.

Έγραφα παραπάνω πως ό πρώτος γύρος των Πνευματικών Άσκήσεων τελειώνει στό σημερινό φυλλάδιο. Άλλά κατόπι, σέ κάτι χαρτιά που μου παραδόθηκαν από την όπηρεσία τοῦ γραφέο, βρήκα, ανάμεσα σέ διάφορες άπαντήσεις Διαγωνισμών, και τρεις Συλλογές Άσκήσεων που... είχαν παραπλανηθεί: τό «Άστρου Γλάρου, της Γαρδένας και τοῦ Δακρυσομένου Χαράγελου. Πρέπει βέβαια νά τις συμπεριλάβω κι' αυτές. Όσοι δ πρώτος γύρος θα τελειώση στό έρχόμενο.

Όρατίς Έπιστολές μού έστειλαν κι' οι έξης: Όλόδροσο Βοτάνι (εύχαριστώ πολύ για τό ξεσάθωμα' για τη νέα μου φίλη ενέκρινα τό ψευδώνυμο Βοχαίτοπούλα πές της νά μού γράψη) Άλέκτρα (έκαμες πολύ καλά, γιατί όσο συχνα κι' άν έρχοται στό γραφέο μου, άλλο είναι νά μού γράψη και νά σού γράψω στό «Μικρό Περιόκτιο» εύχομαι τά βιβλίστα) Δουδοβίκος (τά έπιπόδιξ είναι τόσα, ώστε έγω τό θεωρώ κατόρθωμα που εκδίδομαι, έτω και μ' αυτές τις άναπόφευκτες έλλείψεις' για τη συμμετοχή στός Διαγωνισμός δέν έχεις δικιο' στόν Διαγ. Άσκήσεων π.χ. έλαβαν φέτος μέρος περισσότεροι παρά ποτέ' Εκτάκτως θα προκηρύξω άρκετούς στά έπόμενα φυλλάδια οι προκηρύξεις θα είναι άλλεπάλληλες) Σταύρος Βασίλειος (τι όμορφο, μικρ' μου φίλε, τό γραμματάκι σου! έτσι με μολύδι, με τό παιδαίτιο γράψιμο, με τά καλά λογάνια, μού άρεσά πολύ' νά μού γράψης) Άσην (κατακλυσμοί στός προεσταρικούς χρόνους έγιναν ύρισμένος' άναφέρονται τοῦ Λευκαλίωνος και τοῦ Νώε' όσο για την Κιβωτό, τί παρθέ, νά πιστεύουμε πως έγινε κι' αυτή, έτσι κι' άν δέν μπορούδες νά χωρέση όλα τά ζώα; σέ τέτοια «ζήτηματα» έφραμύζεται τό ρητό «πίστεως και μη έρευνας») Σπίθα (περαστικά' αλλά τώρα πιά; τό γράμμα

και ανακοινωθην ει δεχομεθα απ' ελους, Γραμματόσημα προς ανταλλαγην. Εσωκλειστε επι πλεον δεκαδραχμιον γραμ. δι' εξοδα αποστολης. Δ)τις Διακλ. Στερωματος, (δια τμημα Φιλοταλειας).

[MB' 805]

Πελοπόννησος. 19ου Μάη Στους αγαπημένους φίλους **Κωστή Μαγία** και **Διανοθαλασσίτη**, για τη μεθοριακή γιορτή τους, εχέες αληθινές κι δλόφειρες...

— **Μιράλλα Πέρον**, **Αύρα της Έλευθερίας**, **Χρυσή Έλπίδα**, ευχαριστώ... Έστείλα. Λάβατε;

— **Αθηνάϊοι**, περιοδικά; Δε λάβατε σημειωτά μου;

— **Λορέτα**, δεν έλαβα ακόμη τίποτα...

ΝΤΙΝΟΣ ΖΗΡΩΤΗΣ

Υ.Γ. Μη ξεχνάτε MB-495!

[MB' 806]

Προκηρύσσομαι διαγωνισμό. **ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΑΣ**

Στείλτε την πιο άπειθαν ιστοριοβλα. **ΒΡΑΒΙΑ ΕΚΑΕΚΤΑ** Συμμετοχή **Λοδοκάδαρχμης**.

Διεύθυνσις: Χρήστον Κοντογιάννη Μανώνδρου 54 Αθήναι.

Αντιπρόσωποι: **Δογοτέχνης**, **Τοξότης**.

Προθεσμία: Θά ανακοινωθῆ: **Περιμένουμε απ' ελους-ες γενικά.**

Σύλλογος ΤΕΧΝΗ

[MB - 807]

Σύλλογος «ΓΕΙΑ ΧΑΡΑ»

Προκηρύσσομαι διαγωνισμόν Μικρών Μυστικών προθεσμία: τέλος Ιουλίου.

Βραβεία αναλόγως. Δικαιώμα συμμετοχής 15.

Διεύθυνσις: Κον Χρήστον Ζαρχαάνη. Λέκκα 10.

Διά σύλλογον.

Α' αστρα άποκαλόφειν: Σύλλογος 'Ιπποτών εν διαλύσει: Διδώ=Ηρώς των 'Ιπποτών: Στεφανοπούλου. Ματωμένος 'Ιπότης=Λοχίας των Συνόρων=Στεφανόπουλος. Μυστηριώδης 'Ιπότης=Θαλής=Στεφανόπουλος. 'Ιπότης Χ.=Θεοφίλου. 'Ιπότης της 'Ανοίξεως=Κερικανός Πληγωμένος 'Ιππότης, 'Ηρώς περιμένετε αστράν σας.

[MB' 808]

Λόγω της έκ της τελευταίας ζέστης διαλύσεως Λακεδαιμονία πωλούνται άχρηστα ύλικά εις τιμήν εδικαιρίας.

Άδατος, **Άλκης Αδίας** Σημ. Υπάρχουν μεγάλες ποσότητες λιωμένου λίπους.

[MB' 809]

Λεϊλά, **Μαγιάτικο Δουλουδάκι**. Χάρηκα πολύ απ' τη γνωριμία σας.

ΕΣΕΡΕΥΝΗΤΗΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΥ της «ΧΑΡΑΓΗΣ»

[MB' 810]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΧΑΡΑΓΗ»

Στις ταχτικές έξιολογές της Β' εξαμήνιας ή σύνθεση του

Κεντρικού συλλόγου έμεινε ή ίδια. Προσλήφθηκαν νέα μέλη του Παραρτήματος Κυψάλης οι: **Άνθοπούλις**, **Πανελλήνιος Πόθος**, **Πύρρος**, **Μικρός Ναπολέων** και **Ένδοξο Ναυτάκι**. Αντιπρόσωπος Μεσολογίου: **Χρυσή Πεταλουδίτσα**. Έγινε ή 1η Ένδοσολογική δμιλία. Θέμα: «**Κ. Καβάφης**». Ομιλήτης δ **Βωότης**.

Ο Διαγωνισμός «Λόσος Σταυρολέξου έληξε. Προσέχως τα άποτελέσματα και ή προκυρήξη νέου πρωτότυπου Διαγωνισμού.

[MB' 811]

Ο ΑΝΤΟΣ ΤΗΣ ΉΒΕΙΡΟΥ, ευχαριστώντας ελους, δεσά απήγγησαν στον 1ο Διαγωνισμό του [MB-446], παρακαλεί τους **Βρυάριω**, **Ηλέντρα**, **Κίρκη**, **Χάσνα**, **Χρυσή Φλόγα**, **Πωθία**, **Θέμιδα**, **Μή σωτάς**, να τού γράψουν πλήρη τη διεύθυνσή τους, προκειμένου ν' ανακοινώση, σ' ελους που έλαβαν μέρος λεπτομερή Άποτελέσματα του άταγωνισμού του.

Τό ίδιο παρακαλεί καθέναν που στέλνει απάντησή σε διαγωνισμό του, για τόν ίδιο λόγο.

[BM' 812]

ΔΙΑΠΑΛΣΟΚΟΣΜΕ, άποσούρεται από την διαπλοσασιακή κίνηση τό

ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΟ

[MB' 813]

Αθηνάϊοι, Δέν μου δείχνετε τόν τρόπο που ψηφίζατε εού και ή πάρεά σου;

Άσφαλώς κάνετε για ταχυδακτυλογραφοί.

Σόλλογος

[MB' 814]

Γαλήνη, Καρυάτις, μισαλό έχω άκέρμα... Ρωτήστε την Άναποκάλυπτη!!!

Διαβατόριχο Ποντί

[MB' 815]

Παραϊτοδμαι από τη θέση του αντιπροσώπου Θεσσαλονίκης της «Πράσινης Άκτίνας».

ΕΛΛΗΝΑΣ

«Νίκης Ελλάδας»

[MB' 816]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»

Και πάλι με πρωτοβουλία του Συλλόγου μας παίχτηκε στον Έθνικό κήπο δεύτερο παιχνίδι «**Κρυμμένου Θησαυρού**». Οργανωτές: **Βιολέττα**, **Νίλς**, **Πρόμαχος της Έλευθερίας**. Θησαυροί: Φαγάσισμα.

Νίκησαν:

1) Η πρώτη ομάδα **Λευκή Καμέλια Ροζελάντια**, **Σίγνηφριντ**, **Αίεν Άριστέειν**, **Μάκος Μπότσαρης**.

2) Η έκτη ομάδα **Άναποκάλυπτη**, **Γαλήνη**, **Διαβατόριχο Ποντί**, **Χρυσόφωτη Πεταλούδα**.

3) Η δεύτερη ομάδα **Αημο**

σθένης, **Λευκός Πρίγκηψ**, **Δόρυκριν**, **Νίνος**.

[MB' 817]

Να με και πάλι άναμεισά σας με κάθε όρεξη για δράση. Μά τούτη τη φορά με τό αγαπημένο μου πιά ψευδώνυμο **Άρχων της Νυκτός** (πρώην Φιλέρημος).

[MB' 818]

Νόβη (άνυπόδομη) πότε θα ξαναπαίξουμε δόλεψ στην ταράτσα: **Μαίρη Φιλήντρα**, γιατί σου! **Χρυσόφωτη Πεταλούδα**, τί σοβαρότης! **Ροδόυλα**, θυμάσαι της Κυριακής την κουδεντούλα;

ΛΙΧΟΥΑΙΤΣΑ

[MB' 819]

Γαλήνη, προκειμένου να διαδοθῆ στον κόσμο, βάλε άγγελία!!

Άναποκάλυπτη, **Βερβένα**, **Καρυάτις**

[MB' 820]

Αφού έδωσα ένα καλό μάθημα στον Εανθό 'Ιπότην, Φιλοσοφίμνα, Δοξασμένο Νωτόπουλο κτλ. άποχωρώ σχεδόν εκ της διαπλοσασιακής κινήσεως συγκινημένος, και μη έχων διαπλοσασιακές άπορροήσεις, και άφού έτελειώσα την **ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑΝ ΜΟΥ**.

ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΣ

[MB' 821]

Τροφά, Έχώ τού Δάσους, **Μιράλλα Πέρον**, **Άνεζίνα**, **Χρυσάτνια**, **Αύρα της Έλευθερίας**, **Καρυάτις**, **Κοντέσσα Μάρτσα**, **Φιλελεόβερη**, **Άνθυμμένη Άμυγδαλιά**, **Μυρτίνη** και όποια άλλα κορίτσια, εάν θέλετε να έγγραφητε εις τόν σύλλογό μας «**Άχώριστη συντροφιά**» γράφατε **Αίδα Αιλέατα Παπαδήμα**, **Άλκιβιάδου 14** Αθήναι (1)

Ο πρόεδρος

Άγροσία

[MB' 822]

Ως μέλος της ΤΕΧΝΗΣ χαιρέτω τό Διαπλοσασιασμό. **ΓΑΓΗΤΗΣ** της ΤΕΧΝΗΣ

[MB' 823]

Ενα τετραδιάκι ζητώ απ' ελα τά διαπλοσασπούλα. Ποιός θα μεύ τό άρνηθῆ; **Αίσις**: κυρίαν Ούρανίαν Παναγιωτοπούλου, **Άφροδίτης 6** Κιλθία, δια Ε.Ο.

Ζωμυπουλένια, Γλωσσά, περιμένω.

Έλληνικό Όνειρο

[MB' 824]

Ανάμεις = καλόγρος με γυλόφ! **Άετοπον!** **ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ**

[MB' 825]

Πα ελήνιε **Πόθε** καθόλου δέν μάς ένοχλοθν οι... «**νέοι σόλλογοι**»... Άπαντάρεις μάς διασκοπεάζουν!... Όσο για τούς φόβους σου, τόν ήλιο της «**ΝΙΚΗΣ - ΕΛΛΑΔΟΣ**»

ποτέ δέν θα μπέρδουν να καλύψουν μερικά άσημαντα συννεφάκια, που αυτοκλιούνται... «**νέοι σόλλογοι**»!!!

«**ΝΙΚΗ - ΕΛΛΑΣ**»

(Αθηνών).

[MB' 826]

Θέλει ναεις να ρωτήση μά **Μαργαρίτα ξεφυλλίζοντάς την**; **Άς της γράψη**, **Αίσις**, **Καυ Διλήν**, **Φτίνα**, **Άγιον Πάντων 116** Καλλιθέα.

Μαργαρίτα

[MB' 827]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «**ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ**» **Τάποτελέσματα** τού περιφημου διαγωνισμού μας **MB-43** βγήκανε. **Δίνουμε** για **ΒΡΑΒΙΑ ΒΙΒΛΙΑ** στους...

Ήπειρωτάκι 3 βιβλία **Κουσκούτης** 1 βιβλίον **Μικρός Δόκιμος** 2 βιβλία **Νηρέας** 1 βιβλίον

Τους **άπειρους ύποσηρίζοντάς** μας **επερευχαριστούμε** **ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ** **ΗΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ** που όπτεροχουσε στους φίλους. Προσλήφθηκαν **Ίρις**, **Ρόδο**, **Έλληνική Έξόδομοις**, **Μικρός Όσφάνος**, **Βορβίης - Τρανός**.

Διαγράφτηκαν Κυριακής **Παπς**, **θαλασοραχος**. Στις 18 **Απριλίου** έγινε ή **δ μεσσηρινή** μας συγκέντρωση. **Μίλχο** δ **Νεοέλλη** με θέμα τα **«Λόγια της Πλάρης»** τού **Καρκαβίτσα**.

Στις 25, κάναμε **ψυχαγωγική** συγκέντρωση.

[MB' 828]

Μελαγχροδία.

Ένώ δέν είσαι τόσο κακή, γιατί κάνεις πός είσαι. **Η Φανή** είναι στην διαπλοσασιακή, τή ψευδώνυμο έχει; **Άλληλογραφοδμεν**, **άνταλλάσσομεν** **τετραδιάκια**; γράψε πρώτη **Ριχάρδου Μπαόν Βαταζή 37** Ένταθα:

Μυστηριώδης Άνθρωπος

Πρόεδρος Συλλόγου

Άναγεννήσεως

[MB' 829]

Αποσυρόμενος της Διαπλοσασιακής κινήσεως, χαιρέτω ελους τούς φίλους και εχθρούς που άπέκνησα. **Ιδιαίτερα**: **Βαρόνο**, **Άτσιγγανο**, **Εανθῆ Άμαζόνα**, **Γκέτσο**, **Έλληνίδα**, **Πικροδόφνη**, **Γαβριά**, **Άγιο**, **Ανοία**, **Δάνη**, **Διάττοντα**, **Δάκρινη** κ.λ.π.

ΤΡΒΑΛΟΣ ΣΚΟΠΕΥΤΗΣ

ΠΡΑΣΙΝΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

ΦΕΓΓΑΡΟΒΑΙΑΟ

Κωσταντίνος Κερινήτης

[MB' 830]

Σκοπευτά, **Άριον**, **Ζηριώτη** θα ήταν πολύ παράξενο αν καταλαβαίνατε την άγγελία μας και όποιαδήποτε άλλη.

Άλλά μήν στανοχηρίστε τέκνα μου, **«Μανόροι γάρ είπτωχοί τῷ πνεύματι»**.

ΑΚΑΚΙΟΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ

ΤΕΜΠΕΑΝΑΒΕ